

ADOPSJON 4

 Broder Neville, og god ettermiddag, kveld, rettere sagt, til våre kjære venner, vi er glade for å være tilbake her i menigheten i kveld. Litt varmt, så vi skal prøve å skynde oss så mye som mulig, gå rett inn i Budskapet.

Først har vi noen kunngjøringer å komme med, og en—en spesiell bønneforespørsel. Jeg fikk brevene deres bak der, som ble overgitt, og for søsteren som mistenker at hun har svulst på hjernen. Og det var en annen i Louisville; og en annen forkynners bror, faren hans har et hjerteinfarkt; og det er mange, mange syke mennesker i verden i dag. Mange ringer inn, og vi ber virkelig for dem av hele vårt hjerte, at Gud vil hjelpe oss.

Vanligvis er rundt nittifem prosent av min tjeneste alltid det, å be for de syke, ser dere, men jeg—jeg er litt av—litt av den oppfatningen at . . . Jeg ber fremdeles for de syke, nå, husk det. Det går hånd i hånd med det. Men, åh, hvis vi kan få menigheten på sin rette plass, da, og komme i orden, slik at vi kan komme i arbeid, ser dere. Må få organisert det, ser dere, få koordinert alt sammen.

Noe annet berørte hjerte mitt for noen øyeblikk siden. Det var da en liten, gammel veteran, en av armene hans nesten avskutt, benet nesten avskutt. Han er ikke her for å høre på meg akkurat nå. Men en ekte prins av en kar, som heter Roy Roberson, og en av våre tillitsmenn her i menigheten, og en fin kristen herremann. Han var nettopp der, og sa: “Broder Branham, ikke glem presidenten.” Sa: “Det gjorde meg så trist da han gikk”, hadde sett det på TV, “at han gikk av flyet, tårene trillet nedover kinnene hans, og munnen var helt skjev.” Du vet, han var der borte med Roy og dem, i den—den kampen.

Uansett om du er uenig med ham i politikk, er han fortsatt presidenten vår. Ja, sir. For meg, jeg—jeg er verken demokrat eller republikaner. Jeg er en kristen. Men jeg—jeg sier deg, jeg hadde en stor beundring for—for president Dwight Eisenhower. Sir, han var virkelig en stor mann, etter min mening. Hvis han stilte til valg igjen, og jeg stemte, så ville jeg stemt på ham igjen. Det er riktig. Jeg bryr meg ikke om han var—om han var hundre år gammel, ville jeg fortsatt stemt på ham, fordi jeg liker ham. Og la oss huske ham i våre bønner i kveld.

J.T., jeg setter virkelig pris på det fine møtet, dere alle, du og broder Willard hadde denne uken. Hvis jeg hadde gått inn fra utsiden, ville dere ha sagt: “Ja vel, broder Branham nå, du vet, så og så.” Men det var bedre å bare stå utenfor og lytte til dere, ikke sant? Ja vel. Så, veldig fint.

Jeg har fått noen tilbud fra noen menigheter, hvis dere er interessert, hvis dere er klar til å begynne med pastorarbeid nå, hvis dere har fått nok opplæring. Og det tror jeg dere har, og har funnet dere til rette. Jeg har en i Oregon, noen i Washington, California, og Arizona, forskjellige steder. Og hvis dere noen gang ønsker å drive en menighet eller noe, vel, her er et godt sted å starte, akkurat her. Og det er sjeler som roper overalt, selv til indianerreservatene og hvor enn dere måtte ønske å dra til. Bare gi oss beskjed, for jeg tror at dere gutter er forankret nå. Det er riktig. Jeg bare elsker å se dem gjøre det.

Det er broder Ruddell der oppe ved veien. Drar opp for å ha et møte for ham om noen dager. Broder Ruddell skal ha vekkelsesmøter. Og jeg—jeg husker at jeg pleide å dytte den lille karen rundt overalt, prøvde å få ham til å komme ut i tjeneste og forkynne. Han var så sjenert. Han sa: “Jeg klarer bare ikke å snakke.” Du burde høre ham. Amen. Skjønner? Du vet ikke hva du kan gjøre hvis du lar Den Hellige Ånd få tak i deg. Det er riktig.

Og broder Graham Snelling i Utica, og broder Junior Jackson der nede. Vi—vi betrakter dem alle som våre små søstermenigheter, som står med oss. Vi står alle samlet. Vi er ikke uenige om våre doktriner, eller våre håp og mål, våre doktriner, er ett. Vi står sammen, bare alle ting sammen. Vi er bare én menighet. Og vi vil gjerne at de bosetter seg spredt utover; vi har noen i Afrika, noen i India og rundt omkring i landet. Det er der vi vil ha dem, for å spre Nyhetene.

Og jeg ser disse unge karene komme på scenen, som broder J.T. Parnell her, og—og broder Willard og dem, når de kommer på scenen, unge karer, når jeg blir eldre. Hvis det er en morgendag, vil de være morgendagens menn. Jeg vil ikke at dette Budskapet noensinne skal dø. Det kan bare ikke det. Det må leve videre. Og jeg tror ikke vi har så mye mer tid til å bringe Det ut.

Den lille babyen som de sa kom til dø, jeg ser at du har hatt den i kirken i hele dag, søster. Det er veldig fint. Vi takker Herren for det, for at Herren er nådig, full av barmhjertighet. Bare fortsett å tro på det som ble fortalt deg her, ser du, det kommer til å gå bra.

Nå, liker dere undervisning? Liker dere undervisning? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Åh, jeg—jeg—jeg tror virkelig det gjør oss godt. Det gir oss litt hvile fra å be for de syke, og visjoner og Guddommelig helbredelse. Selvfølgelig, nå, i kveld vi . . . Etter møtet skal vi be for de syke igjen, i kveld. Vi ønsker alltid å gjøre det, døpe hvem som helst når som helst.

Hvor mange husker da jeg pleide å gå langs høyspentlinjene? Vel, jeg har gått langs høyspentlinjene mange ganger, måtte gå tretti miles om dagen gjennom villmarken. Jeg hadde to hundre

og åtti miles lange linjer å gå langs. Jeg gikk der nede, med skjorta i hånden, og, åh, så sliten, gikk gjennom disse junglene, og tornebusker som rev meg opp. Traff en gammel bonde og satte meg ned under et tre og snakket med ham om å bli døpt i Herren Jesu Navn. Han sa: “Vel, jeg har alltid ønsket å bli døpt.”

Jeg sa: “Det er ikke så langt til bekken.” Og han sa . . .

Og jeg har ledet mange av dem ned der og døpt dem i Jesu Navn. Fortsatte i full fart nedover linjen, så raskt jeg bare kunne. Det er riktig. Mange ganger i mine gamle arbeidsklær, døpte en, komme rett ned fra en stolpe. Satt der oppe og jobbet på stolpen; jeg var linjemann også, arbeidet på stolpen, med en mann, og snakket med ham om Herren. Han sa: “Ja, Billy, en av disse dagene vil jeg komme bort til kirken din og bli døpt.”

² Jeg sa: “Hvorfor vil du vente til da? Vi er rett ved elven, det er mye vann der.” Få tak i dem med en gang. Det er riktig. Det er tiden. Filip sa . . .

³ Hoffmannen sa til Filip: “Her er vann, hva hindrer oss?” Det er riktig. Ingenting. Hvis du er klar, er det på tide. Ikke la djevelen få en sjanse til å stikke kjepper i hjulene. Ikke utsett til i morgen, det du kan gjøre i dag. Morgendagen kommer kanskje ikke for deg. Jeg husker en gang jeg gjorde det, lærte, det lærte meg en lekse. Jeg utsatte noe jeg burde ha gjort en dag, og neste dag var det for sent.

⁴ Nå, jeg ønsker virkelig ikke å holde på dere så lenge. Men jeg blir bare så—så revet med, og, jeg vet ikke, Det føles bare så godt, at jeg blir helt utenfor meg selv, nesten. Det føles bare så godt.

⁵ La oss nå bøye hodet bare et øyeblikk før vi nærmer oss Ordet.

⁶ Vår Himmelske Far, Du er den levende Gud, lever for evig. Solen som nettopp gikk ned, den samme solen, Daniel så på den da den gikk ned, Jeremia så på at den gikk ned, Adam så på at den gikk ned, Jesus så på at den gikk den. Og det er den samme verden som de levde i og vandret i, og Du forblir fortsatt den samme Gud.

⁷ I kveld er det mange forespørsler. En mann med svulst på hjernen, en søster som frykter det samme. Du er det eneste håpet, Herre, det er for det. Den svulsten har blitt ondartet, det er ingenting som kan stoppes. Det er langt utenfor rekkevidden til legens hender. Men i kveld går vi med den lille slyngen vår, etter det lammet, for å bringe det tilbake til Faderens flokk. I Herren Jesu Navn retter vi vår bønn mot å drepe løven, svulsten, det som er ondartet, for å bringe dem trygt tilbake til flokken.

⁸ Og, Gud, i kveld tenker vi på vår kjære president, broder, vår Dwight Eisenhower. Han har ledet landet, Herre, han har prøvd å holde oss unna krig. Han lovet at Koreakrigen ville ta slutt, at han ville gjøre alt i sin makt for det. Han lovet mødrene at han

ville bringe disse guttene tilbake. Men han sa: “For at jeg kan gjøre det, jeg kan ikke gjøre det. Jeg kan gjøre alt i min makt, men Gud alene må gjøre det.” Og Du var med ham, Herre, og nå er alt avgjort. Hvorfor kunne de ikke ha sett det fra begynnelsen? Gud, jeg ber om at Du må hjelpe ham. Velsign den tapre sjelen, Herre. Og vi ber om at Du velger for oss den lederen som skal bli den neste. La Din forutbestemte vilje skje, Herre.

⁹ Men den Ene som vi er så interessert i, i kveld, foruten våre nasjonale anliggender, er den store og strålende Ene som kommer for å opprette et Rike som ingen ende vil ha, Herren Jesus, Din Sønn. Da vil de legge ned våpnene, fanfarene vil lyde, og det vil ikke være flere kriger. De vil plante vingårder og spise frukten av dem. De vil bygge hus, bo i dem. Og det vil aldri bli mer problemer etter det.

¹⁰ Velsign oss nå når vi nærmer oss Ordet. Og, Far, Du vet grunnen til at jeg nærmer meg Ordet fra nettopp dette Skriftstedet her. Det er fordi jeg—jeg føler at Du vil at jeg skal gjøre det på denne måten, at det er Din Guddommelige vilje, det er etter Din anvisning, det er i . . . det er dagens agenda, å la folket finne sin rette plass og bli klare for kampens time. Som vår broder sa i sin bønn til Deg for ikke lenge siden: “Åh, Du har trent oss så lenge, Herre.” Nå, Far, gi oss vår plass. Sett oss der ute til det vi skal gjøre, så vi kan gjøre Faderens arbeid. For vi ber om det i Jesu Navn, Din Sønn. Amen.

¹¹ Hadde en fantastisk ettermiddag i ettermiddag, og snakket med en kjent lege i Louisville, sykepleieren hans. De hadde hørt om Herrens herlige gjerninger. Og faren hennes var lege. Og hun kom bort og var på kontoret mitt mesteparten av ettermiddagen, bare kom inn, stakk innom. En fantastisk person; litt hard, vet du, en litt standhaftig, ekte presbyterianer til å begynne med, men gikk så med tårene rennende nedover kinnene. Åh, jeg . . . Gud har dem overalt, på legekontorer, i sykepleiere. Jeg tror ikke det er en sykepleier på Norton Infirmiry Hospital som jeg ikke vitnet til om å ha Den Hellige Ånd, og spurte henne om hun var døpt i Jesu Navn. Ikke en lege som jeg kom i kontakt med, noe sted, eller noe . . . Skjønner?

¹² Fortell dem om Det. Vi har ikke mye tid, broder. Uansett hvor vanskelig det virker her, bare vent til du tar det siste åndedraget der framme og se, da skulle ønske du hadde gjort det. Ja, sir. Ikke vent til den tiden, la oss gjøre det akkurat nå. Dette er stunden. Åh, de kan være uenige, og bråker og krangler litt om det, men de mener det ikke. De mener det egentlig ikke. De—de—de er gode på bunnen. Begynner de å bråke med deg, bare—bare husk, de—de mener det egentlig ikke. De mener det ikke. De har kanskje bare blitt lært noe, og de holder seg bare til det, så du—du kan forstå synspunktet deres. Ikke bråk med dem, ikke bråk med noen, men bare elsk dem rett inn i Det. Be så for dem.

13 Vel, jeg tror vi kom ned til det 9. verset, jeg er ikke sikker. Det er et stykke unna det tredje kapitlet, er det ikke, venner? Men, åh, det er honning i klippen, for meg! Husker dere hva vi snakket om nå, så vi kan få en liten bakgrunn igjen. Og nå, broder Neville, du—du må gi meg et hint hvis jeg ikke ser at tiden går fra meg, så jeg kan ha bønn for de syke. Vi ønsker å få med oss alle detaljene vi kan. Og i kveld vil jeg ha et alterkall. Jeg . . . Avslutter med dette, slik at jeg kanskje kan klare å lese resten av det.

14 Men hensikten med dette, er å se din stilling i Kristus, å se at det ikke er noe som du bare snublet inn i, eller noe som kan ha . . . du fortjente noe sted, men det er hva Gud Selv gjorde for deg. Ikke at du var så flink at du gikk til en kirke en kveld, at en stakkars broder førte deg opp til alteret. Og det var ikke det. Det var Gud, før verdens grunnleggelse, som forutbestemte deg til Evig Liv. Når du kommer dit den dagen, ikke rart de førte . . . tjuetvåne eldste la ned sine kroner, alle la fra seg kronen, alle falt på sine ansikt, de hadde ikke en ting de kunne si, ingen predikant, ingen eldste, ingenting. All ære til Lammet! Gud vil samle alt i Ham på den dagen. Åh, hvis vi noensinne kunne skjønne og gjenkjenne Hvem som var Den som de korsfestet. Nå på . . .

15 Vi begynner på vers 8, for å få en liten bakgrunn.

Denne nåde lot Han tilfalle oss i rikt mål med all visdom og innsikt;

etter at Han hadde gjort sin viljes mysterium kjent for oss, . . .

16 “Sin viljes mysterier.” Og husker dere hvordan vi dvelte ved det? Hvor mange var her i morges, la oss se. Hvordan vi stanset ved det, “Sin viljes mysterium.” Nå, det er ikke bare en liten ting, så det et mysterium. Guds vilje er et mysterium. Og hver og en må søke Guds vilje for seg selv, Guds mysterium.

17 Hvordan finner vi ut av det? Paulus, den var kjent for ham. Han sa at han ikke rådførte seg med noe menneske, intet kjøtt og blod. Han gikk ikke til noen skole, noe seminar. Han hadde ikke noe med det å gjøre. Men han . . . Det ble åpenbart for ham av Jesus Kristus, Som møtte ham på veien til Damaskus, i et—et Lys som en Ildstøtte, og Den kalte ham. Og han dro til Arabia og bodde der i tre år. Åh, tror du ikke at det var litt av en tid, broder Egan? Tre år var Paulus der nede i Arabia, leide seg en lite hus et sted, gikk fram og tilbake på gulvet, med alle de gamle rullene. De hadde ikke de nye; Paulus skrev dem, hovedsakelig. Rett fra disse gamle rullene, hvordan Gud i begynnelsen forutbestemte oss til Evig Liv. Hvordan Han ville sende Jesus, at vi gjennom dette Offeret ville få rett til Livets Tre. “De som Han kjente på forhånd, kalte Han; de som Han kalte, har Han allerede rettferdiggjort; de som Han rettferdiggjorde, har Han allerede herliggjort.” Gud forutbestemte oss, fra verdens

begynnelse, til å bli innsatte sønner. Nå stønner hele skapningen og venter på manifestasjonen av Guds sønner. Åh, jeg kan tenke meg at Paulus hadde en fantastisk tid. Jeg skulle gjerne ha vært der sammen med ham. Ville ikke du?

¹⁸ Nå sa han: “Han gjorde mysteriet kjent for oss.” Motta Den Hellige Ånd over deg en gang og begynn å gå med Den og bare se hvordan Den beveger seg. I ettermiddag hadde jeg, åh, omtrent tretti minutter til å studere, bare for å se gjennom leksjonen; kanskje ikke, jeg vil si halvparten av det, femten minutter mellom gangene. Og jeg skyndte meg, og jeg tenkte: “Mysteriet, så mystisk!” Og Skriften førte meg tilbake til Det gamle testamentet, så tilbake til Det nye testamentet; knyttet noe sammen, så mysteriet med Hans Komme, mysteriet med Hans vilje, mysteriet med at vi sitter sammen. Husk, det kan ikke bli lært på noe seminar. Det er et mysterium. Du kan ikke skjønne det ved utdanning, ved teologi. Det er et mysterium som har vært skjult siden verdens grunnleggelse, som venter på manifestasjonen av Guds sønner.

¹⁹ Fortell meg, min broder, fortell meg, min søster, når var tiden for at Guds sønner noen gang skulle manifesteres, om ikke denne tiden nå? Når var det noen gang en tid i historien, at de skulle manifestere tiden for å utfri hele naturen? Naturen, naturen selv stønner og venter på tidspunktet for manifestasjonen. Ja, før forsoningen ble utført, før Den Hellige Ånd noen gang ble utøst, før hele—hele Det gamle testamente, videre tilbake der, kunne det ikke ha vært manifestasjoner. Det måtte vente til denne tiden. Nå er allting blitt brakt fram, kommer, dannes opp til en toppstein, til manifestasjonene av Guds sønner som kommer tilbake, og Guds Ånd kommer inn i disse mennene, så fullkomment, inntil deres tjeneste vil være så lik Kristi tjeneste, at det vil forene Ham og Hans Menighet.

²⁰ Hvor mange har noen gang studert historien til pyramidene? Jeg antar at kanskje en dame her rakte opp hånden. Ja vel.

²¹ Gud skrev tre Bibler. En av dem var Dyrekretsen på himmelen, det var den første Bibelen. Mennesket skulle løfte blikket for å innse at Gud er ovenfra. Følg Dyrekretsen, har du noen gang studert den? Den angir til og med alle tidsaldrene, til og med kreftens tidsalder. Den angir begynnelsen, den før- . . . Kristi fødsel. Hva er det første tegnet i Dyrekretsen? Jomfruen. Hva er det siste tegnet? Løven Leo. Det første Kommet og Kristi andre Komme, alt sammen er skrevet der.

²² Så ble den neste Bibelen skrevet, var i stein, kalt “pyramider”. Gud skrev i pyramidene. Hvis du studerer dem, se de eldgamle historiene og krigene, hvordan de ble bygd før syndflodens ødeleggelse.

²³ Den tredje ble skrevet på papir, Bibelen, for den store, smarte, intellektuelle verden som skulle komme. Nå, etter som

Gud har beveget Seg ned gjennom tidsalderen, er vi ved løven Leo. Vi er ved kroningen av pyramiden. Vi er i Åpenbaringens Bok, i det siste kapitlet. Vitenskapen sier at vi er tre minutter før midnatt. Åh, tenk på hvor vi er.

²⁴ Og legg merke til, la oss ta pyramiden, det er enkelt. Den er formet mer eller mindre som en trekant.

²⁵ Da vi var her nede, begynte menighetens tidlige tidsalder, etter reformasjonen på Luthers tid, bare at en mann sa han var en kristen, kunne bety liv eller død. De drepte ham bare for å si at han var en kristen. Derfor å gå gjennom forfølgelse . . . Hver tidsalder, gjennom hver tid, har det vært forfølgelse. "Alle som lever gudfryktig i Kristus Jesus, skal bli forfulgt." I Luthers tidsalder var det fryktelig å si "en lutheraner." Du ble ansett som en fanatiker og kunne bli drept. Mange ganger drepte de dem på bålet, brente dem og alt annet, for lutheranere.

²⁶ Så smalnet menigheten inn, som pyramiden. Den kom inn i et annet nådens trinn, som var helliggjørelse. Wesleys tid, da han protesterte mot den anglikanske kirken, lærte om helliggjørelse. Den ble i mindretall igjen, da ble de kalt en gjeng med fanatikere.

²⁷ Hvor mange her inne var metodister, eller har vært, eller som en gang var knyttet til metodistkirken? Halvparten av dere. Visste du at metodistkirken nesten fikk Den Hellige Ånd en gang? Jeg har vært i metodistkirker og sett dem falle i gulvet, og de kastet vann i ansiktet deres og viftet dem med en vifte, for å hindre Den Hellige Ånd i å komme over dem. Det er riktig. Nå, det er sannheten, nede i åsene i Kentucky hvor vi hadde metodister. Dere er kirkemedlemmer her ute. Vi hadde metodister der, og baptister. Vi knelte ned ved alteret og slo hverandre i ryggen til vi fikk noe. Vi kom igjennom, vi levde annerledes etter det.

²⁸ Men du kommer bare opp og skriver navnet ditt i boken og sier: "Jeg er en metodist." Og får saltbøssen, og det drysses litt vann på deg, og det er alt. Går ut og bruker shorts, sminke, går på hestevaddeløp, satser, gambler, spiller på spilleautomater og alt annet, fortsatt gode metodister, ser dere. Det er ikke metodist. Det er bare kirkemedlemmer. Det er riktig. Baptister, på samme måte, presbyterianere fortsetter på samme måte.

²⁹ Som David duPlessis sa: "Barnebarn, Gud har ingen barnebarn." Gud har aldri hatt et barnebarn. Han har sønner, men ingen barnebarn. Det er riktig. Du . . . og folk som kommer inn i metodistkirken, eller pinsemenigheten, eller baptistkirken, fordi din mor eller far var pinsevenn eller baptist, da er du et barnebarn. De var sønner. Du er et barnebarn, ser du. Så Gud har ikke noe sånt. Kirken har mye av det, men ikke—men ikke—ikke—ikke . . . Gud har ikke det.

³⁰ Legg nå merke til at det bare fortsatte slik, og nå er vi kommet til det punktet hvor menigheten er en minoritet. Pinsetidsalderen kom inn. Den fjernet virkelig mange ujevnheter. Hva gjorde den så? Den bare la metodistene og lutheranerne bak seg.

³¹ Nå har Den Hellige Ånd gått videre, og bort fra pinsetidsalderen. Hva gjorde de? De organiserte seg og sa om seg selv: "Vi er Guds Forsamlinger." "Vi er Enhetsbevegelsen." "Vi er Tohetsbevegelsen." "Vi er Guds Kirke." "Vi er *dette* eller *det*. Du hører ikke til, du kan ikke komme inn i Himmelen hvis du ikke har navnet ditt i boken vår." Åh, for noe tull! Jeg bryr meg ikke om du er baptist, metodist, presbyterianer, du setter navnet ditt i Livets Bok når Gud setter det der. Hvis du var forutbestemt til Evig Liv, vil Gud kalle deg på en eller annen måte, på en—på en eller annen måte. Det vil Han uten tvil. "Alle Faderen har gitt Meg, vil komme til Meg." Uansett hvilken menighet du tilhører, det har ingenting med saken å gjøre. Men kirkesamfunnet vil aldri gjøre noe for deg, men kan heller hindre deg i å komme videre med Gud, men det vil—det vil aldri gjøre noe annet. Det vil føre deg sammen med en gjeng med troende og vantro. Selvfølgelig møter du det overalt hvor du går, og de hadde det til og med i Himmelen. Så, det er helt i orden, men du fester blikket på kirkesamfunnet ditt. Fest blikket på Jesus, det er Han du skal se på.

³² Nå, når vi kommer til . . . de hadde . . . Hvor mange . . . Jeg tror denne kvinnen her rakte opp hånden, at du hadde studert pyramidene. Du vet, pyramidene ble aldri kronet, ikke sant? Toppsteinen ble aldri satt på den. De kunne ikke engang finne den. De vet ikke hva som har skjedd med den. Hvorfor? Hvorfor ble ikke toppsteinen satt på den, toppsteinen, toppen av den? Fordi Han ble forkastet da Han kom. Han var den forkastede Steinen. Det stemmer. Men den vil bli kronet. Det er riktig. Og så de steinene som passer rundt toppsteinen, må være steiner som vil være så fullstendig lik den Steinen, som passer til den, skjøter og over—overalt. Pyramidene er så perfekt at du ikke kan presse et barberblad mellom dem, der steinene går sammen. Et praktfullt murerarbeid. Noen av dem veier hundrevis av tonn der oppe, og så perfekt satt sammen.

³³ Det er slik Gud bringer opp Sin Menighet. Vi er knyttet tett sammen, ett hjerte og en akkord. Nå sier noen: "Vel, lutheranerne der tilbake hadde ingenting." Ikke tro på det. Lutheranerne vil komme fram i oppstandelsen akkurat som resten vil komme fram i oppstandelsen. Baptister, presbyterianere og alle Guds barn vil komme fram i den oppstandelsen. Og det er grunnen til at folk i dag sier: "Åh, vel, det vil komme en gjennomgripende vekkelse som vil gå ut her og frelse hundre millioner pinsevenner. De vil alle bli frelst, og så vil Bortrykkelsen skje." Du tar feil. Den Bortrykkelsen vil bestå av hundretusenvis, det stemmer, men de

vil være et produkt av seks tusen år med frelse også, seks tusen år tilbake. Mennesket går i Lyset etter som Lyset kommer til ham, han krysser broene når han kommer til dem. Nå, hvis han avviser Det, så blir han etterlatt i mørket. Men hvis han fortsetter videre!

³⁴ Nå, merk dere, at Herren Jesu Komme er så nær for hånden da at Ånden helt her nede fra . . . bare så vidt rettferdiggjørelse, helliggjørelse, dåpen i Den Hellige Ånd, og nå rett inn i tiden for Toppsteinens komme. Menigheten må være så fullkommen lik Kristus, inntil Kristus og Menigheten kan forenes sammen, den samme Ånd. Og hvis Kristi Ånd er i deg, får Den deg til å leve Kristi liv, representere Kristi liv, gjøre Kristi gjerninger. “Den som tror på Meg, skal også gjøre de gjerninger Jeg gjør.” Jesus sa det. Skjønner? Nå skal vi ha, vi har en tjeneste som kommer som er nøyaktig lik Kristi liv. Hva identifiserer den tjenesten? Herrens Komme.

³⁵ Se på det i verden i dag, og se hva Khrusjtsjov sier, alle disse andre store tingene, og store verdensomspennende konflikter rett for hånden, når som helst, det kan eksplodere når som helst. Det er riktig. Og i så fall vet vi at det nærmer seg. Enhver fornuftig person kan lese i avisen eller høre på radio, og vite at det er for hånden. Vel, husk, Kristus kommer for Sin Menighet før det skjer. Så hvor nærme er Herren Jesu komme? Kanskje før dette møtet avsluttes i kveld. Vi er i endetiden. Det er helt sant.

³⁶ Se hvordan menigheten har kommet, hvordan den skrider fram. Bare tenk på det, dere historikere som studerer historie. Se på den lutherske kirke under rettferdiggjørelse, som nettopp hadde gått ut fra katolisismen, se hvordan den skred fram. Se så hvordan Wesley kom litt nærmere, inn i helliggjørelse, og fletter seg inn i Skriften. Se rett imellom, Wesley. Så var det neste som kom inn, pinsetiden. Og pinsetidsalderen med gjenopprettelsen av gavene, de åndelige gavene. Nå, se på tidsalderen som kommer nå, helt opp til Toppsteinen. Ser dere hva jeg mener? Herrens Komme, det åpenbarte. Gud og alle skapninger venter på at menigheten skal finne sin rette plass.

³⁷ Problemet i dag, jeg . . . nesten alle jeg møtte. Jeg ble innkalt, vi tok . . . Jeg må ha en helsesjekk, vet dere, vi som reiser til utlandet, dere misjonærer og så videre, vet det. Da jeg tok helsesjekken, førte de meg ut av rommet der, jeg hadde drukket den der . . . så ut som deig for meg, eller mel eller noe, og jeg— jeg hadde drukket det. Og kom ut for å sitte der, måtte vente en halv time for å se om det kom ut av magen min eller ikke. Jeg så bortover der, og det var en liten kvinne, som så ut som hun var i ferd med å dø. Hun var så . . . små bein og små armer. Og jeg gikk videre fra denne mannen til den mannen, denne mannen til den mannen, og kom nærmere henne, helt til jeg kom dit hun var. Hun så ut som den lille stakkaren var i ferd med å dø. Og jeg gikk helt bort til henne, jeg sa: “Unnskyld meg, frue.”

Hun sa: “God dag?” Åh, hun var så syk!

Og jeg sa: “Hva er galt?”

38 Hun sa: “Jeg dro til Tucson for å besøke datteren min. Jeg ble syk, de kan ikke finne ut hva som er galt.”

39 Jeg sa: “En ting vil jeg spørre deg om.” Jeg sa: “Jeg er en forkynner av Evangeliet. Er du en kristen? Er du klar til å reise hvis den timen kommer?”

Og hun sa: “Jeg tilhører *den og den* kirken.”

40 Jeg sa: “Det var ikke spørsmålet jeg stilte deg. Er du en kristen fylt av Guds Ånd og klar til å reise når Han kaller deg?” Kvinnen visste ikke engang hva jeg snakket om. Skjønner? Ah, for en sørgelig tilstand verden er i!

41 Nå, “gjøre kjent for oss Sin viljes mysterium”, det kommende . . . La meg lese noe for dere. Jeg leste over . . . La oss nå gå over til “mysteriet om Hans vilje”. La oss gå til Hebreerbrevet her bare et øyeblikk, det 7. kapitlet i Hebreerbrevet, tror jeg det er. Og jeg vil gjerne lese noe for dere, som bare vil gi oss en god følelse når vi tenker på at vi sitter sammen på Himmelske steder. Hebreerne, det 7. kapitlet.

For denne Melkisedek, (Se nå.) konge i Salem, prest for Den Høyeste Gud, . . .

42 Hva er mysteriet nå? Her er mysteriet, se på dette. Hvem er denne Karen, “å gjøre kjent mysteriet om Hans vilje”, denne Melkisedek? Jeg venter på alle her, fortsatt noen som leter i Biblene. Hebreerbrevet, 7. kapittel, Paulus taler, samme mann fra Galaterne.

For denne Melkisedek, konge i Salem, prest for Den Høyeste Gud, . . . møtte Abraham og velsignet ham, da han kom tilbake etter å ha nedkjempet kongene.

Til ham ga også Abraham en del, tiendedel av alt. Navnet hans kan for det første forklare, forklares som rettferdighetens Konge, . . . og så . . . Salems Konge, (Hvem er denne Karen?) som betyr, fredens Konge.

Han var uten far, uten mor og uten slektstavle. Hans dager hadde ingen begynnelse, og hans liv hadde ingen avslutning, . . .

43 Hvem var denne Mannen? Hvem var Han? Han hadde aldri en far, Han hadde aldri en mor, Han hadde aldri en tid da Han begynte, eller en tid Han noen gang vil dø. Han møtte Abraham etter at han hadde nedkjempet kongene. Hva gjorde han? Han gikk ut for å hente Lot, sin tapte bror, for å bringe ham tilbake. Og han nedkjempet kongene; de kongene som hadde blitt nedkjempet; jeg tror det var ti eller femten konger, og deres riker. Men Abraham væpnet tjenerne sine og gikk etter ham, delte troppene sine om natten, ser dere, da han fikk tak i ham

om natten. Åh, broder, vi arbeider i mørket nå, det eneste Lyset vi har er Evangeliets Lys. Men han delte troppene sine, og fikk tak i ham og brakte ham tilbake. Og på vei tilbake, etter at slaget var over!

⁴⁴ La oss gå til 1. Mosebok 14, bare et øyeblikk, for å gjøre historien klarere. La oss gå over her i 1. Mosebok, det fjort- . . . Jeg tror det er det 14., 1. Mosebok 14. Ja, la oss ta 1. Mosebok 14,18, begynne. La oss begynne litt før det. La oss begynne, ja, det 18. verset, 1. Mosebok 14,18, “Og Melkisedek . . .” Nå, det er Abraham som vender tilbake etter å ha nedkjempet kongene. Kom tilbake, på veien tilbake, og brakte Lot tilbake, alt folket som de hadde bortført. Alle!

⁴⁵ Som David, som gikk og hentet . . . Hva gjorde David? Tok den lille slyngen, gikk ut og rev det lille lammet ut av løvens munn. Tenk på en slynge, for å gå etter et lam. Hvem i all verden ville gjort det? Fortell meg hvilken mann her inne som vil gjøre det, løft opp hånden. Jeg skal fortelle deg ganske raskt at du tar feil. Du så ikke at jeg løftet min opp. Nei, jeg ville knapt ha gått etter ham med en 30-06. Men han gikk etter ham med en slynge, et lite stykke lær, med to strenger på, som var viklet rundt. Fordi . . . Og da tiden kom da Goliat begynte å briske seg, gikk han etter Goliat, og han sa: “Himmelens Gud har latt meg utfri et lam fra løvens munn, fra bjørnens munn.” Han visste at det ikke var en slynge. Det var Guds kraft som gikk med ham. Han var den Ene som brakte lammet tilbake.

⁴⁶ Og det er det vi sier i dag. Gud har Davider i nærheten, ja sir, som mater Fars sauer. Og en gang i blant dukker det opp en svulst, eller en kreft dukker opp, eller noe, og legen kan ikke gjøre noe. Det stopper ikke David, han går rett ut der etter den karen, med en liten slynge, av: “Be om hva som helst i Mitt Navn, det skal bli gitt.” Det spiller ingen rolle, legene kan le, og alle andre kan gjøre narr av ham, han går etter ham uansett, og bringer den sauene tilbake til flokken. Ja, sir. “Han er Guds barn, la ham være i fred!” Slo denne løven ned, så reiste løven seg opp, han grep ham i skjegget og drepte ham; en bitte liten, rødkinnet gutt, veide sannsynligvis åtti eller nitti pund.

⁴⁷ Følg med. Melkisedek, Salems Konge, som er Fredens Konge, og faktisk ligger Salem over åsen. Det var Kongen av Jerusalem, Hvem det var. Det var nøyaktig Hvem det var, Kongen av Jerusalem. Og Jerusalem ble kalt Salem i begynnelsen, som var fred; det var Jerusalem i begynnelsen, før det ble kalt Jerusalem. Han var Kongen av Jerusalem. Han var rettferdighetens Konge, fredens Konge, Salems Konge. Han hadde ingen far, Han hadde ingen mor, Han hadde ingen begynnelse på dager, Han hadde ingen slutt på livet, Han hadde ingen avstamning. Åh, åh, åh! Hvem er denne Karen? Se på Ham. Etter at kampen var over, etter at seieren var vunnet, se hva Han sa. “Og Melkisedek”, 18. vers, det 14. kapittel, 1. Mosebok.

Da kom Melkisedek, kongen i Salem, med brød og vin. Han var prest for Den Høyeste Gud.

Han velsignet ham og sa: Velsignet være Abram av Den Høyeste Gud, Han som eier himler og jord.

Lovet være Den Høyeste Gud, Han som har overgitt dine fiender i din hånd. Og han ga Ham en tiendedel av alt.

48 La oss lese litt videre.

Kongen i Sodoma sa da til Abraham: Gi meg folket, så kan du beholde godset.

Men Abram sa til kongen i Sodoma: Jeg har løftet min hånd til HERREN, Den Høyeste Gud, Han som eier himler og jord, (Hør hvordan han av slo det raskt, hmh, hvordan han svarte ham!)

til tegn på at jeg ikke skal ta imot noen ting, fra en tråd til en skorem, ikke én ting av det, ikke én ting av det . . . og kan si, og av det som er ditt, så du ikke skulle si: Jeg har gjort Abram rik.

Jeg vil bare ha det de yngste av mennene spiser, . . .

49 Legg merke til denne Melkisedek, så snart han møtte Abraham etter at han hadde slått kongene. Guds mysterium blir nå gjort kjent! Hvem var Han? Ingen . . . De kan ikke finne noen historie om Ham, for Han hadde ingen far, han hadde ingen mor, Han hadde aldri noen tid Han begynte, Han hadde aldri noen tid da Han noensinne ville dø, så hvem enn Han var, er fortsatt i live. Han hadde aldri en begynnelse, så Han kunne ikke ha vært noen andre enn El, Elah, Elohim; alene-eksisterende, aleneværende, Allmechtige Gud!

50 Jesus hadde en Far, Jesus hadde en mor; Jesus hadde en begynnelse av dager, Jesus hadde en ende på jordelivet. Men denne mannen hadde verken far eller mor, amen, ingen far eller mor. Jesus hadde både Far og mor. Denne Mannen hadde verken far eller mor. Amen. Og hva gjorde Han, etter at slaget var over, etter at Abraham hadde inntatt sin stilling?

51 Etter at Menigheten inntar Sin stilling, er vi kalt til adopsjonen av sønner, av Den Hellige Ånd. Og når hver enkelt inntar sin stilling, det Gud har kalt ham til å gjøre, og står til veis ende og går etter de fortapte.

52 Først fjerner Paulus all frykten fra det, så nå: "Hvis du er kalt, hvis du ikke bare er beveget i ditt sinn av en eller annen teologi, hvis du virkelig er født av Ånden, da forutbestemte Gud deg før verdens grunnvoll ble lagt, satte navnet ditt i Livets Bok hos Lammet, og nå kommer vi sammen for å sitte på Himmelske steder i Kristus Jesus. Et hellig folk, en hellig nasjon, et særegent folk, kongelig presteskap, som bærer fram åndelige offer for Gud, det vil si fruktene av våre lepper som priser Hans Navn."

53 Folk kommer inn og sier: “Disse menneskene er gale.” Klart de er; Guds visdom er dårskap for mennesket, og menneskets visdom er dårskap for Gud. De er i motsetning til hverandre.

54 Men en ekte Åndsfylt menighet, full av Guds kraft, sitter sammen på Himmelske steder og bærer fram åndelige offer, lovprisninger til Gud, Den Hellige Ånd beveger seg blant dem, skjelner synd og kaller ut det som er galt blant dem, retter det ut og gjør det flatt og jevnt. For hvorfor? Det blodige Offeret er alltid i Guds Nærvær.

55 Husk nå, vi gikk gjennom det i morges. Du ble ikke frelst av Blodet, du blir *bevart* frelst av Blodet. Men du ble frelst av nåde, ved tro, ved å tro Det. Gud banket på hjertet ditt, fordi Han forutbestemte deg. Du så opp og trodde det, tok imot det. Nå utgjør Blodet en soning for dine synder. Husk, jeg sa: “Gud fordømmer ikke en synder for å synde.” Han er en synder til å begynne med. Han fordømmer en kristen for å synde. Og så fordi Han har fordømt ham, tok Kristus vår fordømmelse. Derfor er det ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus, som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden. Og hvis du gjør noe galt, er det ikke med vilje. Du synder ikke med vilje. En mann som synder med vilje, går ut og synder med vilje, har ikke kommet inn i dette Legemet ennå. Men en mann som en gang har kommet inn dit, han er død, og livet hans er skjult i Gud, gjennom Kristus, forseglet av Den Hellige Ånd, og djevelen kan ikke engang finne ham, han er så langt bak der inne. Han vil måtte komme ut derfra før djevelen i det hele tatt kan få tak i ham. “For dere er døde!”

56 Fortell en død mann at han er en hykler og se hva som skjer. Spark ham i siden og si: “Din gamle hykler, din”, han vil ikke si et ord. Og det stemmer, han blir bare liggende der.

57 Og en mann som er død i Kristus, du kan kalle ham hykler, kall ham hva du vil, han vil aldri hisse seg opp over det. Hvis noe, vil han trekke seg tilbake og be for deg. Det er riktig. Men, åh, noen av dem er veldig levende. Det er det jeg tenker på, det er meningen at vi skal begrave døde mennesker. De som er døde i Kristus, vi begraver dem i vann. Noen ganger begraver vi for mange mennesker som er i live, for mye ondskap og stridigheter, og det er for mye i menigheten. Men vi kan ikke skille det fra hverandre, men det gjør Gud. Han kjenner Sitt folk. Han kjenner Sine sauer. Han kjenner hver stemme. Han kjenner Sine barn. Han vet hvem Han kan kalle ut, Han vet hvem Han har forutbestemt. Han vet hvem Han har gitt disse tingene til, hva Han gjør Seg kjent gjennom. Hvordan Han . . . Gud kan stole på Sine barn, på hva de skal gjøre, vel vitende om at de vil gjøre det nøyaktig.

58 Tror du at Gud gjør det? Vel, satan sa til—til Job en dag . . . sa til Gud en dag: “Ja, Du har en tjener.”

59 Gud sa: “Det er ingen på jorden som ham. Han er en fullkommen mann.” Hadde tillit til ham.

60 Satan sa: “Åh, ja, han har alt så lett. La meg få ham en liten stund, så skal jeg få ham til å forbanne Deg like opp i ansiktet.”

61 Han sa: “Han er i dine hender, men ikke ta livet hans.” Se? Og han gjorde alt annet enn å ta livet hans.

62 Men, åh, Job, i stedet for . . . hva gjorde han? Forbannet han Gud da Gud tok barna hans, da han gjorde alle disse onde tingene mot ham, og alt? Job stilte ikke spørsmål. Han falt på sitt ansikt og tilba. Halleluja! Sa: “Herren ga og Herren tok, velsignet være Herrens Navn!” Slik er det.

63 Gud visste hvor langt Han kunne stole på Job. Gud vet hvor mye Han kan stole på deg. Han vet hvor mye Han kan stole på meg. Men det vi snakker om nå er å innsette dette barnet.

64 Nå, når Bibelen . . . Når kampen er helt over, når alt er ferdig, hva er det neste vi gjør da? Hva er det vi gjør etter at kampen er over? Vet du hva vi gjør? Vi møter Melkisedek. La oss gå til Matteus 16,16, ganske raskt, se om det er riktig eller ikke. Matteus, 16. kapitlet og 16. verset. Jeg er ganske sikker på at det er riktig, Matteus 16,16. Matteus seks- . . . Nei, det er feil, kunne ikke være så nærme. 26,26. Åh, 16 her, Han snakker til Simon Peter; beklager, jeg mente ikke å si det. 26,26, for det er det siste måltidet, det er det jeg prøver å komme til. Matteus, det 26. kapitlet og det 26. verset. Nå har vi det, her er vi, ved det siste måltidet.

Mens de holdt måltid, tok Jesus brødet, velsignet og brøt det, ga det til Sine disipler og sa: Ta, et! Dette er Mitt legeme.

Så tok Han begeret, takket og ga dem og sa: Drikk alle av den.

Dette er Mitt blod, den nye paks blod, som utgytes for mange til syndenes forlatelse (s-y-n-d-e-r, synder, kristne som gjør galt).

65 Ja vel: “Men—men . . .” Hør, 29. vers.

. . . Jeg sier dere, fra nå av og til den dag Jeg drikken den på nytt med dere i min Fars rike, skal Jeg ikke drikke av denne vintreets frukt.

66 Hva? Det samme Melkisedek gjorde etter at Abraham hadde fått sin stilling. Hadde satt sine menn i orden og vunnet slaget og hadde kommet hjem, og Melkisedek kom ut med brød og vin. Etter at kampen er over, så skal vi spise Bryllupsmiddagen med Herren Jesus i den nye verden. Åh, velsignet være Herrens Navn. Ja vel.

67 “Hans viljes mysterier, etter Hans velbehag”, tilbake igjen i Efeserbrevet 9 nå, “som Han har bestemt hos Seg Selv.”

Om en husholdning i tidens fylde . . .

⁶⁸ Og husk det, vi har nettopp gått forbi det. Efeserne, 1. kapittel, 10. vers.

Om en husholdning i tidens fylde . . .

⁶⁹ Nå, vi har lært at tidens fylde venter på hva? All tids fylde, tiden da synden vil opphøre, tiden da døden vil opphøre, tiden da sykdom vil opphøre, tiden da synden vil opphøre, tiden da all fordervelse (fordervede ting, som djevelen har fordervet) vil opphøre, når tiden selv skal opphøre. Følg med.

Om en husholdning i tidens fylde, for at han kan samle . . . alt til ett i Kristus, både det som er i himmelen, og det som er på jorden; i Ham.

⁷⁰ “Å samle alt til ett i Kristus.” Som jeg sa i morges, alle de små gullklumpene vi finner, disse herlige tingene, du kan pusse på dem i 1. Mosebok, du kan pusse på dem i 2. Mosebok, du kan pusse på dem i 3. Mosebok, og fortsette slik, og i Åpenbaringen vil de ende opp som Jesus. Ta for deg Josef, ta for deg Abraham, ta for deg Isak, ta for deg Jakob, ta for deg David, ta for deg noen av de gullklumpene, disse Guds menn, og se om du ikke ser Jesus Kristus manifestert i hver enkelt av dem. “For at Han kan samle alt til Én, Kristus Jesus.”

⁷¹ Nå, litt videre nå, det 11. verset nå.

I Ham har vi også fått en arv, . . .

⁷² Åh, “en arv.” Noen må etterlate deg noe, for å arve det. Er det riktig? En arv! Hvilken arv har vi? Hvilken arv hadde jeg? Jeg hadde ingen. Men Gud etterlot meg en arv da Han satte navnet mitt i Livets Bok hos Lammet før verdens grunnvoll ble lagt.

⁷³ Åh, du sier: “Nå, vent litt, broder, Jesus gjorde det da Han døde for deg.” Nei, det gjorde Han ikke. Jesus kom for å kjøpe den arven til meg. Les det neste ver- . . . den neste setningen.

I Ham har vi også fått tydelig . . . fått en arv, ved at vi ble forutbestemt til det etter Hans bestemte hensikt, Han som utfører alle ting etter sin gode viljes råd,

⁷⁴ Gud, før verdens grunnvoll ble lagt, slik vi har sett gjennom hele undervisningen vår, dere, hvordan vi har sett at Gud eksisterte alene, at det var kjærlighet i Ham. Det var i Ham å være Gud; det var ingenting til å tilbe Ham. Det var i Ham å være en Får; det var . . . Han var for Seg Selv. Det var i Ham å være en Frelser; ingenting fortapt. Det var i Ham å være en Helbreder. Det var egenskapene i Ham. Det var ingenting der. Så Hans Eget Jeg, Hans Eget gode råd brakte frem disse tingene, for at Han gjennom denne ene Mannen, Kristus Jesus, kunne samle det hele igjen. Åh! “Det øyet ikke har sett, det øre ikke har . . .” Ikke rart at det er en mystisk ting!

⁷⁵ Se, “har forutbestemt oss til denne arven.” Hvis jeg er den rette arvingen til noe, hvis Gud banker på hjertet mitt og sier: “William Branham, Jeg kalte deg for lenge siden, før verdens grunnvoll ble lagt, for å forkynne Evangeliet”, jeg har en arv, en arv av Evig Liv. Nå, Gud sendte Jesus for å gjøre den arven virkelig for meg, for det ikke var noe jeg kunne gjøre for å—for å arve det. Den var ren, den var gyldig, det var ingenting jeg kunne gjøre. Men i tidens fylde sendte Gud, i Sin Egen gode tid, Lammet Jesus, som ble slaktet fra verden ble grunnlagt. Hans Blod ble utøst for at jeg kunne gå til min arv. For å bli hva? Hvilken arv? Sønneskapet, å være en sønn av Gud.

⁷⁶ Og nå er Dette kanskje vanskelig for deg å svelge. Men visste du at menn som er Guds sønner er amatør-guder? Hvor mange visste det? Hvor mange vet at Jesus sa det? Bibelen, Jesus sa: “Står det ikke skrevet i deres egen lov, at dere er ‘guder’? Og hvis dere kaller dem guder . . .” Hvilket Gud sa i 1. Mosebok 2 at de var guder, fordi de var det, de hadde fullt herredømme over verdensområdene. Han ga dem herredømme over alle ting. Og han mistet sin gudestilling, han mistet sin sønneposisjon, han mistet sitt herredømme, og satan overtok det. Men, broder, vi venter på manifestasjonene av Guds sønner, som vil komme tilbake og ta det tilbake igjen. Venter på tidens fylde, når pyramiden kommer opp til toppen, når Guds sønner vil bli manifestert i sin fylde, når Guds kraft vil gå ut (halleluja) og vil ta fra satan all makt han har. Ja, sir, det tilhører ham.

⁷⁷ Han er Logos som gikk ut fra Gud, det er sant, det var Guds Sønn. Så skapte Han mennesket til en liten gud. Og han sa: “Hvis de kaller dem som Guds Ord kom til, profetene, hvis de kaller dem ‘guder’ som Guds Ord kom til . . .” Og Gud Selv sa at de var guder. Han sa til Moses: “Jeg gjorde deg til en gud og gjorde Aron til din profet.” Amen. Puh! Jeg oppfører meg kanskje som en religiøs fanatiker, men det er jeg ikke. Åh, når øynene dine kan åpnes for å se disse tingene. Ja vel. Han gjorde mennesket til en gud, en gud i sitt domene. Og hans domene går fra hav til hav, fra kyst til kyst; han er herre over det.

⁷⁸ Og da Jesus kom, som er den Ene Gud uten synd, beviste Han det. Da vinden blåste, sa Han: “Ti, vær stille!” Amen. Og om treet, sa Han: “Ingen skal spise av deg.”

⁷⁹ “Sannelig, Jeg sier dere, dere som er små guder, hvis du sier til dette fjellet: ‘Flytt deg’, og ikke tviler i ditt hjerte, men tror at det du har sagt vil skje, skal du få det du har sagt.”

⁸⁰ Gå rett tilbake til 1. Mosebok, til originalen, hva er det? Nå sukker verden og naturen, stønner, alt er i uro. Hva? For at Guds sønner skal manifesteres, når sanne sønner, fødte sønner, fylte sønner taler og deres ord blir stadfestet. Jeg tror vi er på grensen til det akkurat nå. Ja, sir. Si til dette fjellet, la det være slik.

81 “Broder, jeg—jeg ønsker *det og det*, en bestemt ting gjort. Jeg er en troende på Jesus Kristus.”

82 “Jeg gir deg det i Herren Jesu Kristi Navn.” Amen. Det er en manifestasjon.

83 “Åh, broder, avlingene mine tørker bort der ute. Jeg har ikke fått noe regn.”

84 “Jeg vil sende deg regn, i Herrens Navn.” Så kommer det. Åh, venter, stønner, hele naturen venter på manifestasjonene av Guds sønner. Gud bestemte det i begynnelsen. Han ga mennesket herredømmet.

85 Han ga Jesus Kristus, og Jesus ga det i Sitt Navn, med denne forsikringen: “Be Faderen om hva som helst i Mitt Navn, og Jeg skal gjøre det.” Åh, broder Palmer! Venter på manifestasjonene av Guds sønner, stillingen, Menigheten!

86 Som jeg sa, Efeserbrevet er Josvas Bok, og Josva plasserer folket der de hører hjemme. Nå, hvis de ikke ville stå stille, og han satte Efraim *her* og over på Manasses land, og *denne* kom tilbake og bråkte og kranget, hvordan skal de noen gang komme overens? når en sier: “Jeg er en baptist, jeg er en metodist, jeg er en pinsevevn, jeg er Enhetsmann, jeg er Tohetsmann, jeg er *Slik-og-så*.”

87 Hvordan skal dere gjøre det? Stå stille! Gud ønsker å plassere Sin Menighet, Guds sønner og døtre. Gud, la meg leve for å se det, er min bønn. Så nært at jeg nesten kunne ta på det med hendene, ser det ut som. Det er veldig nært. Det er det jeg har lengtet etter å se, og venter på tiden da vi kan gå nedover gaten, det ligger en krøpling der, fra mors liv: “Sølv og gull har jeg ikke.” Åh, venter på manifestasjonene av Guds sønner, halleluja, når Gud vil gjøre Seg Selv kjent, når de vil stoppe sykdom, de vil stoppe kreft, de vil stoppe sykdommer.

88 Tror du at kreft er noe? Bibelen sier at det kommer en tid da mennesker vil råtne mens de ennå er i kroppen, og gribbene vil ete av skrottene selv før de dør. Kreft er en tannpine sammenlignet med det som kommer. Men, husk, dette forferdelige fikk ikke lov til å røre de som hadde Guds Segl på den tiden. Det er det vi streber etter nå, å komme inn og bli plassert på rett plass i Guds Rike før disse forferdelige plagene rammer. Åh, så godt! Tidens husholdning, tidens fylde, arven.

I Ham har vi også ... fått ... arv, ved at vi ble forutbestemt ...

89 Hvordan ble arven vår gitt til oss, gjennom hva? Forutbestemmelse. Forutbestemmelse er forutvitenhet. Hvordan visste Gud at Han kunne stole på deg som en predikant? Hans forutvitenhet. “Kommer ikke an på den som vil eller den som løper, eller den ... Det er Gud som viser nåde.” Det er riktig, forutbestemmelse. Han visste hva som var i deg. Han visste hva

som var i deg til og med før du kom til jorden. Han visste hva som var i deg før det fantes en jord du kunne komme til. Det er—det er Ham. Det er den uendelige Gud, den uendelige. Vi er begrenset, vi kan bare tenke begrenset.

⁹⁰ Det har betydd så mye for meg, siden dette som skjedde med meg. Jeg vet ikke. Da jeg tenkte der, da jeg stod der i de få lykkelige øyeblikkene og tenkte: “Det er ingen morgendag.” Det var ingen gårdsdag, det er ingen sykdom, det er ingen sorg. Det er ikke en liten bit av lykke, deretter en hel masse lykke; alt er lykke. Åh, du! Åh, da jeg sto der, og jeg sa: “Hva er dette?”

⁹¹ Den Røsten sa: “Dette er fullkommen kjærlighet, og alt du noen gang har elsket og alt som noen gang har elsket deg, er her med deg nå.”

⁹² “Og du vil presentere oss for Herren Jesus når Han kommer, som troféer av din tjeneste.” Jeg så de vakre kvinnene stå der, alle grep tak i meg og ropte: “Min dyrebare, kjære bror!” Jeg så disse mennene med buskete hår i nakken her, som løp og grep tak i meg og sa: “Vår elskede bror!”

Og jeg tenkte: “Hva betyr dette?”

Han sa: “De er ditt folk.”

⁹³ Jeg sa: “Mitt folk? Det kan ikke være så mange Branhamer, det er millioner.”

⁹⁴ Han sa: “De er dine konvertitter!” Halleluja! “De er dine konvertitter. Det er de som . . .” Sa: “Ser du hun som står der?” Den vakreste kvinnen jeg noensinne har sett. Sa: “Hun var over nitti år gammel da du ledet henne til Gud. Ikke rart hun roper: ‘Min kjære bror.’” Sa: “Hun vil aldri bli gammel igjen. Hun har gått forbi det. Hun er i ungdommens prakt. Hun står her. Hun kan ikke drikke et kaldt glass vann, hun trenger det ikke. Hun kan ikke legge seg ned og sove, for hun blir ikke sliten. Det er ingen morgendag, ingen gårdsdag eller noe. Vi er i Evigheten nå. Men en strålende dag skal Guds Sønn komme, og du vil bli dømt etter det Ordet som du har forkynt for dem.” Åh, broder!

Jeg sa: “Må Paulus komme fram med gruppen sin?”

“Ja, sir.”

⁹⁵ Jeg sa: “Jeg forkynte Det akkurat som Paulus sa Det. Jeg avvek aldri, jeg tok aldri inn kirkelige trosbekjennelser eller noe annet. Jeg forble den samme.”

⁹⁶ Og alle sammen ropte med samstemmig: “Vi vet det! Vi hviler i den forvisningen.” Sa: “Du vil presentere oss for Ham, og så vil vi alle gå tilbake til jorden igjen, for å leve for evig.” Åh, du!

⁹⁷ Akkurat da begynte jeg å komme til meg selv. Jeg så at jeg lå der på sengen, og jeg så at den gamle skrotten min her begynner å bli gammel og rynkete, og krokete og—og sykkelig og plaget, og

jeg så hendene mine bak hodet mitt, og jeg tenkte: “Åh, må jeg gå tilbake til den tingen igjen?”

⁹⁸ Og jeg hørte stadig den Røsten: “Fortsett å jage mot målet! Fortsett å jage mot målet!”

⁹⁹ Jeg sa: “Herre, jeg har alltid trodd på Guddommelig helbredelse, jeg vil fortsette å tro på det. Men jeg vil jage videre for disse sjelene, så hjelp meg. Jeg vil ha så mange der . . . La meg leve, Herre, og jeg vil bringe en million til inn der, hvis Du bare vil la meg leve.”

¹⁰⁰ Det spiller ingen rolle hvilken farge, hvilken trosbekjennelse, hvilken nasjonalitet, hva de er, de er alle ett når de kommer dit, og disse grenselinjene er ikke mer. Åh, jeg kan se de kvinnene, så pene; aldri sett . . . gikk langt, langt hår langt ned på ryggen. Lange skjørt langt ned. De var barbeint. Jeg så mennene med buskete hår i nakken, rødhårete, mørkhårete og alle forskjellige farger. Og de kastet armene rundt meg. Jeg kunne kjenne dem. Jeg kjente hendene deres. Gud er min Dommer, og denne hellige Boken ligger åpen. Jeg kunne kjenne dem akkurat slik jeg kjenner hendene mine på ansiktet mitt. De kastet armene rundt meg, ingen følelse for kvinner slik det ville vært nå. Det spiller ingen rolle hvor hellig du er, hvem du er, hva slags predikant du er, prest eller hva enn du måtte være, det er ingen mann som kan bli omfavnet av en kvinne, uten å få en menneskelige følelse. Det er helt sant. Men, broder, når du kommer over til den andre siden, så er det ikke på den måten der. Åh, du! Det er så . . . Åh, det er . . . Det er umulig. Alt er kjærlighet. Hver er en ekte bror, og hver er en ekte søster. Det er ingen død, ingen sorg, ingen sjalusi, ikke noe, ingenting kan komme inn der. Det er bare fullkommenhet. Det er det jeg streber etter. Det er derfor jeg plasserer.

¹⁰¹ Jeg sa: “Å Herre, det er det jeg er her i menigheten for, å prøve å sette menigheten i orden.” Jeg sier deg, broder og søster, det er bare én ting som kan komme inn der, det er fullkommen kjærlighet. Ikke fordi du er trofast mot Branham Tabernacle, eller metodistkirken eller baptistkirken. Det er helt fint, det burde du være. Men, åh, venner, du må . . . Ikke fordi du talte i tunger, danset i Ånden, fordi du har kastet ut djevler eller flyttet fjell med tro. Det er helt i orden, for det er helt i orden, men likevel, hvis ikke den fullkomne kjærligheten er der inne. Det var der den fullkomne kjærligheten var. Og det er det eneste som vil slippe deg inn der. Det er det eneste som kan forbli der, det er det eneste som fantes der. Åh, du! Det er en adopsjon. Gud, før verdens grunnvoll ble lagt!

¹⁰² Nå, la oss skynde oss, la oss fullføre dette ene kapitlet, i alle fall, hvis mulig, i de neste ti minuttene.

I Ham har vi også fått en arv . . . (Vi arver hva? Evig Liv.) . . . ved at vi ble forutbestemt . . .

Hvordan? Forstår alle det? Påkalte du Gud? Nei, Gud kalte på deg. Noen mennesker sier: “Åh, jeg bare søkte Gud, og søkte Gud.”

Det gjorde du ikke. Ingen har noensinne søkt Gud. Det er Gud som søker mennesket. Jesus sa: “Ingen kan komme til Meg uten at Min Far drar ham først.” Ser dere, det er menneskets natur å flykte fra Gud. Og du sier nå . . .

¹⁰³ Men det, det er det som plager meg, når jeg forkynner for dere; ikke forbli i samme tilstand som du har vært i, gjør en forandring nå! Hør meg når jeg sier det, SÅ SIER HERREN. Jeg har aldri kalt meg selv dette, det er jeg ikke. Men dere kaller meg deres profet, eller en profet. Verden tror det, verden rundt, millioner og millioner og millioner av mennesker. Jeg har snakket direkte og indirekte til ti eller—ti eller tolv millioner mennesker, eller mer, snakket direkte. Jeg har sett titusenvis av visjoner og tegn og under, og ikke en av dem har noen gang slått feil. Og det stemmer. Han har sagt meg ting på forhånd, som alltid har skjedd helt nøyaktig. Hvem som helst kan prøve meg på det. Det er riktig. Jeg gjør ikke krav på å være profet, men hør på meg.

¹⁰⁴ SÅ SIER HERREN, du må ha fullkommen kjærlighet for å komme inn på det stedet, for det var alt som var der. Uavhengig av penger, hvor mange religiøse demonstrasjoner, hvor mange gode gjerninger du har gjort, eller hva enn du har gjort, det vil ikke telle noe den dagen. Det kreves fullkommen kjærlighet. Så hva enn du gjør, legg til side alt annet inntil du bare er så fylt med Guds kjærlighet, at du kan elske de som hater deg.

¹⁰⁵ Jeg er bare, som jeg sa i morges, jeg ble skapt, jeg består bare av nåde. Mange sier: “Nå klør du meg på ryggen, så klør jeg din. Ja, du gjør noe for meg, og jeg skal gjøre noe for deg.” Det er ikke nåde. Nåde er, hvis ryggen din klør, vil jeg klø den uansett, enten du klør min eller ikke; du kan slå meg i ansiktet og si “ryggen min trenger klø- . . . , eller trengs å bli klødd”, jeg vil klø den. Skjønner? Slik er det, gjør noe. Jeg tror ikke på gjerninger. Jeg tror at gjerninger er kjærlighet. Gjerninger er—gjerninger er manifestasjonen av at nåden har funnet sted. Jeg lever ikke tro mot min kone fordi jeg tror hun ville ha skilt seg fra meg hvis jeg ikke gjorde det, jeg lever tro mot henne fordi jeg elsker henne.

¹⁰⁶ Jeg forkynner ikke Evangeliet, fordi jeg tror jeg ville gått til helvete hvis jeg ikke gjorde det, jeg forkynner Evangeliet fordi jeg elsker Ham. Ja visst. Tror du at jeg ville krysset de stormfulle havene, og disse flyene som kastes fram og tilbake og lynene som blinker overalt, og—og alt annet, og når som helst . . . og alle skriker, og “Ave Maria” høres over hele flyet og alt? Folk som blir slengt rundt i sikkerhetsbeltene og piloten sier: “Nok drivstoff til å gå femten minutter til, vet ikke hvor vi er.” Tror du jeg ville gjort det bare—bare for moro skyld? Hmh! Tror du jeg ville gått

inn i junglene, der hvor tyske soldater måtte legge armene rundt meg slik som *dette* hver kveld, og føre meg inn og ut fra møtet, inntil Den Hellige Ånd begynte å utføre mirakler? Kommuniste som satt med nattkikkerter for å skyte meg en mile unna. Tror du jeg ville gjort det bare for moro skyld? Fordi noe i meg elsker; de er mennesker som Kristus døde for. Paulus sa: “Jeg er ikke bare villig til å dra opp til Jerusalem, men jeg drar opp dit for å bli korsfestet. Jeg drar opp for å dø. Jeg drar opp dit for å dø for Herrens sak.” Det er noe, kjærlighet som tvinger deg, som får deg til det. Det er helt riktig.

¹⁰⁷ Hvis jeg hadde forkynt Evangeliet for penger, hvis det hadde vært det, så ville jeg ikke hatt tjue tusen dollar i gjeld i kveld, jeg ville ikke hatt gjeld. Nei, sir. For da ville jeg ha beholdt noen av—noen av millionene som har blitt gitt til meg. En mann, en mann sendte FBI-agenter med en pengesjekk på en og en halv million dollar. Og jeg sa: “Ta det tilbake.” Ikke for penger! Det er ikke penger. Jeg forkynner ikke Evangeliet for penger. Ikke for det!

¹⁰⁸ Det er på grunn av kjærligheten. Det jeg ønsker å gjøre, er, når jeg tar mitt siste åndedrag der framme, som kan være om fem minutter fra nå, det kan være om to timer fra nå, det kan være femti år fra nå, jeg vet ikke når det blir. Men når det skjer, og jeg kommer dit, ønsker jeg å se deg i ungdommens prakt, komme løpende og rope: “Min elskede bror! Min bror!” Det er det som ligger i hjertet mitt. Det er derfor. Jeg prøver ikke å være uenig med deg for å være—være annerledes, men jeg prøver å lede deg på den riktige veien. Det er veien inn. Ikke menigheten din, ikke kirkesamfunnet ditt, men din fødsel i Kristus. Åh, du! Puh!

I Ham har vi . . . fått . . . arv, ved at vi ble forutbestemt til det etter Hans bestemte hensikt, Han som utfører alle ting etter sin viljes plan,

¹⁰⁹ Hør. Vi skal avslutte om noen minutter. Lytt nøye nå før vi avslutter.

for at vi som tidligere hadde satt vårt håp . . . Kristus, skulle være til lov og pris for Hans herlighet.

I Ham ble også dere, . . .

¹¹⁰ Følg nøye med på dette nå. Ta på jakkene deres, Evangeliets jakker. Hold ørene åpne, lytt nøye. Jeg er på det 13. verset.

I Ham ble også dere, etter at der fikk høre . . .

“Troen kommer av . . .” [Forsamlingen sier: “Hørelsen.”—Red.] “hørelsen av . . .” [“Ordet.”] “Ordet fra . . .” [“Gud.”]

. . . etter at dere fikk høre sannhetens ord, . . .

¹¹¹ Hva er Sannheten? Guds Ord. Er det riktig? Johannes 17,17, for dere som noterer ned Skriftsteder, Jesus sa: “Hellige dem Far, i Sannheten. Ditt Ord er Sannhet.”

... etter ... dere fikk høre sannhetens ... , det som er evangeliet om deres frelse: ...

¹¹² Hva var frelsen han prøvde å fortelle dem om? Forutbestemt før jordens grunnvoll ble lagt (Er det riktig?), til barnekår, forutbestemt til Evig Liv. Nå, etter at dere kom inn i Evig Liv, etter at dere er blitt frelst, helliget, fylt med Den Hellige Ånd, er dere sønner. Nå ønsker Gud å plassere deg på din rette plass, åh, slik at du kan arbeide for Hans Rike og Hans ære.

¹¹³ Det er Evangeliet. Det vil si, først høre Ordet: "Omvend deg og bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse." Tar bort alle syndene dine, kaller på Herren Jesu Kristi Navn, for det lovede Land. Løftet er til enhver vandringsmann som er på din vei. Hvis du forlot hjemmet ditt i kveld, som en synder, og sa: "Jeg vil gå over til Branham Tabernacle", så gir Gud deg muligheten i kveld. Det er én ting som ligger mellom deg og det lovede Land. Hva er det lovede Land? Den Hellige Ånd. Det som lå mellom Josva og det lovede land, var Jordan. Helt riktig.

¹¹⁴ Moses, som var et forbilde på Kristus, førte barna opp til det lovede land, men Moses førte ikke barna inn i det lovede land. Josva førte folket inn og delte landet. Jesus betalte prisen, førte dem opp til Den Hellige Ånd. Gud sendte Den Hellige Ånd ned, og Han plasserte menigheten i sin rette stilling, hver enkelt, og fylte ham med Nærværet av Sitt Vesen. Ser dere hva jeg mener? Alt i Kristus Jesus, hvordan Gud forutbestemte dette til kallet fra dette Evangeliet!

¹¹⁵ Paulus, Galaterne 1,8, sa : "Hvis en Engel kommer og forkynner noe annet, la ham være forbannet." Sannheten, Evangeliet. Lytt nå nøye mens vi leser videre, og fullfører verset.

... evangeliet om deres frelse: i Ham ble også ... (Lytt nøye.) ... etter at dere kom til tro, besejlet med Den Hellige Ånd, løftets Ånd

¹¹⁶ I de siste dager, sier Bibelen, følg med nå, i de siste dager kommer det til å være to grupper mennesker. Den ene kommer til å ha Guds Segl, den andre vil ha dyrets merke. Er det riktig? Hvor mange vet det? Vel, hvis Guds Segl er Seglet til ... Hvis Guds Segl er Den Hellige Ånd, så er uten Den Hellige Ånd, dyrets merke. Og Bibelen sier at de to åndene ville være så like hverandre at det ville forføre selv de Utvalgte, hvis det var mulig. Det vil aldri skje, fordi de ble utvalgt til Evig Liv. Skjønner?

¹¹⁷ Menigheten reiser, akkurat som vi vet at det var ti jomfruer som gikk ut for å møte Herren, alle var helliggjorte, alle hellige, alle sammen var helliggjorte. Fem var sløve og lot lampene sine slukne. Fem hadde olje i lampene sine. "Og se, Brudgommen kommer!" Og de fem som hadde olje i lampene sine, gikk inn til Bryllupsmiddagen. Og de andre ble etterlatt på utsiden hvor det var gråt og jammer og tenners gnissel. Vær klar, for du vet

ikke hvilket øyeblikk Herren kommer. Ha . . . Hva representerer oljen i Bibelen? Hellige Ånd.

118 Nå til dere i dag, dere syvendedags adventistbrødre som sa at den syvende dagen er Guds segl, gi meg ett Skriftsted for å bevise det. Bibelen sier at Guds Segl er Den Hellige Ånd. Se på dette. “Som . . .” Se på det 13. verset nå.

. . . etter at dere kom til tro, beseglet med Den—med Den Hellige Ånd, løftets Ånd.

119 Gå til Efeserne 4,30, jeg tror det er det. Se om vi ikke får 4,30, se om dette ikke er det samme. Efeserne, det 4. kapitlet og det 30. verset. Ja, her er det, 4,30.

Gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, Ham dere ble beseglet med til forløsningens dag.

120 Hvor lenge? Når du virkelig, virkelig mottar Den Hellige Ånd, hvor lenge skal Den vare for deg? Til neste vekkelse, til bestemor sier deg imot, til sjefen skjeller deg ut? Til din forløsningsdag! Halleluja!

121 Etter at du er død, etter at du har gått inn i det Landet, når du står der med dine kjære, er du fremdeles fylt med Den Hellige Ånd. Skriften! Du er akkurat som du er nå, bare at du har en . . . du har flyttet inn i en annen kropp. Du har bare byttet hus. Dette ble gammelt, du kunne ikke feste taksonene på det lenger, takbjelkene råtne. Det er riktig. Så du bare kvittet deg med det gamle og lot det råtne ned, og flyttet inn i et nytt. Er det riktig? “For om dette jordiske tabernaklet går i oppløsning, har vi ett som venter.”

122 Husker dere her om dagen, da vi gikk gjennom det? Når en liten baby blir dannet i mors liv, og disse små musklene sparker og hopper og utvikler seg. Men så snart moren føder babyen, og babyen kommer til jorden, er det først en åndelig kropp som griper tak i den lille, naturlige kroppen. Kanskje legen gir den en . . . [Broder Branham slår hendene sammen—Red.] slik som *det*, eller noe for å ryste den litt, og “hvæ, hvæ, hvæ.” Og umiddelbart vil den gå til morens bryst, “hm, hm, hm”, beveger det lille hodet opp og ned på morens bryst, for å få melkegangene til å gi ut melk.

123 En liten kalv, så snart den er kommet ut fra moren, vil den reise seg på sine små knær etter et par minutter. Hva vil den gjøre? Gå rett tilbake, for å få tak i moren, og begynner å riste det lille hodet opp-og-ned slik, for å få tak i melken sin. Halleluja! Ja, sir.

124 Når denne naturlige kroppen kommer inn i henne, er det en åndelig kropp som venter på den.

125 Og når denne naturlige kroppen legges i jorden, halleluja, er det en som venter der borte! Vi flytter bare fra den ene til den andre, vi bytter bosted. Denne dødelige må ikle

seg udødelighet, denne åndelige; denne forgjengeligheten ikke seg uforgjengelighet. Denne gamle, rynkete, krokete, lutende kroppen, men den vil ikke forandre utseende i det hele tatt, jeg mener når den kommer over der, vil du fremdeles ha den samme ånden.

¹²⁶ La meg si deg noe som høres forvirrende ut for deg, men det er Bibelen, så skal jeg si deg noe som vil oppklare det for deg. Se på dette. Da gamle Saul, kongen, den—den gamle, store, gamle, konfesjonelle predikanten der nede på den tiden, vet du, som var et hode høyere enn dem alle, og var redde, de visste ingenting om det Overnaturlige. David måtte komme og redde lammet ut av løvens munn, drepe Goliat. Se på ham. Han kom så langt bort fra Gud, at han begynte å hate denne hellige predikanten. Og i stedet for å være for ham, å prøve å hjelpe ham, snudde han seg mot ham. Det er en helt nøyaktig beskrivelse, nøyaktig beskrivelse! Vendte seg mot ham!

¹²⁷ Hvor mange var her inne da jeg dro på min første reise og forkynte: “David dreper Goliat”, da jeg reiste? Mange, noen, noen få av de gamle. Det er rett før jeg reiser igjen på dette. Husker du hva, så du hva som skjedde sist søndag? Det går rett inn i en ny fase. Davids andre kampanje, andre fase av hans tjeneste. Det er helt riktig. Som, så ble han konge over Israel. Legg merke til at tjenesten nå beveger seg inn i en større fase, kommer større ut. Det samme gjorde David. Jeg legger merke til dette da han kom, David, åh, da Gud lot David komme ut dit og drepe løven, merk dere det, og drepe bjørnen, deretter drepe filisteren. Nå, det kom en tid da Gud lot en ond ånd komme over denne gamle gutten. Og av . . . Til hva? For å hate David. Og jeg tror . . .

¹²⁸ Nå, disse lydbåndene. Hør nå, brødre, dere på disse lydbåndene, hvis dere er uenige med meg, tilgi meg. Ser dere, jeg elsker dere. Jeg kommer til å møte dere der borte uansett, ser dere, for hvis du er en Guds mann, kommer jeg til å møte deg uansett. Men jeg vil si dette, her er grunnen: Bare fordi Saul så at David hadde noe han ikke hadde. Hva skjedde så?

¹²⁹ En liten “rødaktig”, lutende, Bibelen sier at han var “rødaktig”. Det var ikke et særlig vakkert barn, “rødaktig” er bare en liten, spinkel type. Og han gikk ut dit, og Saul, ja, han tok Sauls rustning på ham, og jeg ser for meg at skjoldet nådde helt ned til føttene hans. Og han sa: “Ta disse tingene av meg. Jeg—jeg har . . .” Kanskje han ga ham en doktorgrad, en Ph.D. eller L.L.D., eller noe, vet du. Hvordan han sa: “Jeg vet ingenting om det, for jeg har ikke prøvd det. La meg ha denne, som jeg vet hva jeg skal gjøre med.” Ja, sir. Han tok slyngen.

¹³⁰ Og de gjorde David opphisset fordi døtrene, menighetene, menighetene sang: “Saul kan ha drept sine tusener, men David drepte sine titusener.”

¹³¹ Da ble han sjalu: “Det er det gamle Jesu Navn-opplegget, det er ingenting med Det.” Det er riktig. Og hva gjorde Gud med ham? Gud sendte en ond ånd over ham, for å hate David, og han hatet David uten grunn.

¹³² David kunne ha drept ham et par ganger. Han kunne, men han bare lot det være. Han sa bare ingenting. Han kunne uten tvil ha gjort det. Han gikk bort og skar av fliken på kappen, en natt, kom tilbake, sa: “Se her, skjønner du!” Ja, sir, han kunne ha gjort det, men han lot ham bare være. Han kunne ha splittet opp forsamlingen og spredt dem, og startet en organisasjon for seg selv, hvis han ville. Men han gjorde ikke det, han bare lot Saul fortsette. La Gud kjempe. Ja, sir.

¹³³ Så i det han fortsatte videre og kampanjen gikk mot slutten, og fortsatte, gjorde den onde ånden at Saul ikke klarte å få noe svar fra Gud. Etter en stund han . . . Herrens Ånd hadde veket bort fra ham. Og gamle Samuel, han som de hadde avvist, den som virkelig var Guds Røst til dem, han som talte til dem, selv før de ønsket å oppføre seg som verden . . .

¹³⁴ Hvordan ønsker menigheten å oppføre seg som verden? Hvorfor ønsker pinsevenner, døpte, metodister som har opplevd Den Hellige Ånd, og baptister, og presbyterianere å oppføre seg som verden? Hvorfor gjør de det? Jeg vet ikke. Jeg—jeg kan bare ikke forstå det. Du sier: “Vel, det er så gøy å spille poker, bare litt for moro skyld, bare en liten penny ante”, hva enn du kaller det. Det er en synd. Du bør ikke ha disse tingene i huset ditt. “Kom igjen, det skader ikke å ta bare et bitte lite glass øl. Vi tar bare noen få. Jeg og min kone tar bare noen få på ettermiddagen.” Og før du vet ordet av det, tar barna dine noen få. Det er sikkert.

¹³⁵ Og dere kvinner, hmh, djevelen har bare lagd et . . . Det var det han gjorde i begynnelsen, og han har absolutt gjort dere søstre til et mål. Han gjør det bare for å . . . fordi han vet hva han kan gjøre. Han kan forføre en kvinne tusen ganger raskere enn en mann. Jeg vet at det sårer følelsene dine, men det er Sannheten. Det er helt riktig. Det var det han gjorde i Edens hage. Han kan gjøre . . . Nå, hun var ærlig, hun var oppriktig, men hun ble forført. “Adam ble ikke forført”, sier Bibelen. Han ble ikke forført, men hun ble forført. Så han kan forføre henne. Og likevel går pastorer rett ut og ordinerer kvinnelige predikanter, setter dem over menigheter slik som det, og denne Bibelen fordømmer det fra 1. Mosebok til Åpenbaringen. Du sier: “Vel, det er helt greit. Det er helt i orden. De har . . . De kan forkynde like bra som andre.” Jeg vet at det er riktig.

¹³⁶ Det var som en gang noen begynte å tale i tunger, jeg bare fortsatte å forkynde, og da jeg kom på utsiden . . .

En kvinne sa til sønnen min, sa: “Jeg har et budskap å komme med i morgen kveld”, sa, “når faren din kommer på plattformen.”

Sa: "Vel, frue, hva mener du?"

¹³⁷ Og den kvelden da jeg gjorde meg klar, da jeg var i ferd med å innby til alterkallet, ordnet hun seg på håret og dro opp strømpene og alt, gjorde seg klar, bykset ut, midt på gulvet og begynte å hoppe opp og ned, talte i tunger og profeterte. Jeg fortsatte bare å forkynne, innby til alterkallet. Jeg respekterte det ikke i det hele tatt, det var ikke riktig. Og så, vel, Bibelen taler imot det, sier: "Profetenes Ånd er underordnet profeten." Gud er på . . . Gud taler på plattformen, la Ham tale. Paulus sa: "Hvis noe blir åpenbart for en, la ham tie til den andre er ferdig." Det er riktig.

¹³⁸ Nå, da jeg kom på utsiden, sa disse menneskene, en stor gruppe mennesker, sa: "Du har bedrøvet Den Hellige Ånd i kveld."

Jeg sa: "Hva mener du? Hva har jeg gjort?"

¹³⁹ Sa: "Vel, da søsteren kom med det budskapet, halleluja", sa, "det".

"Men", sa jeg, "jeg forkynte jo. Hun oppførte seg upassende."

¹⁴⁰ "Åh," sa, "det var ferskt, rett fra Tronen. Det var ferskere enn det du forkynte." Hm!

¹⁴¹ Nå, det viser bare . . . det vitner enten om, og jeg sier dette med respekt, enten galskap, eller enten manglende respekt, eller mangelfull undervisning, som ikke vet mer om Gud enn en kanin vet om truger. Nå, det, jeg sier ikke det som en—en tåpelig bemerkning, for dette er ikke plassen for å spøke. Men det er—det er nøyaktig sannheten. En person som vet at Gud ikke er en uordens Gud. Han er fredens Gud. Bibelen kjenner de ikke. Alt de kjente til, var å hoppe opp og ned, tale i tunger og si: "Jeg har Den Hellige Ånd. Halléluja!"

¹⁴² Jeg har vært i Afrika og sett heksedoktorer og slikt tale, fem tusen av dem om gangen; hoppet opp og ned, med blod over hele ansiktet, mens de talte i tunger, og drakk blod fra en menneskeskalle; påkalte djevelen og talte i tunger.

¹⁴³ Og selv om tungetale er en gave fra Gud, så er det ikke det ufeilbarlige beviset på Den Hellige Ånd. La meg si dere det med en gang. Jeg tror at alle inspirerte troende taler i tunger. Jeg tror at en person til tider kan bli så inspirert i Gud, at du vil tale i tunger. Jeg tror det. Men jeg tror ikke at det er et tegn på at du har Den Hellige Ånd. Ja, sir. Jeg tror det er tider da du har tro, personen, du går rett ut og legger hendene på et lite barn som har kreft, etter at femti predikanter hadde bedt for det, og det vil bli helbredet fordi den moren har tro for det barnet. Gud har gitt henne det, hun er et lem på Kristi Kropp. Ja, sir. Jeg tror det. Jeg har sett det skje, og jeg vet at det er sant. Men det det handler om, er å få menigheten i rett skikk, sette den i rett skikk slik at vi kan arbeide.

144 La oss nå fullføre resten av dette verset her før vi går.

. . . etter at dere mottar, ble dere *beseget med Den Hellige Ånd, løftets Ånd.*

145 “Segl!” Hva er Seglet? Hva er Seglet? Et segl er, det første det vitner om, er et arbeid som er blitt fullført, et fullført arbeid. Det neste det viser er eierskap. Og det neste det viser, er sikkerhet, beskytter det.

146 Si for eksempel, jeg pleide å jobbe for Pennsylvania Railroad, jeg pleide å jobbe med faren min på jernbanen. Vi skulle laste vogner. Og vi lesset inn her nede på dette pakkefirmaet, vi lesset inn blikkbokser, og vi lesset noen *her* oppe og noen *her* nede, og noen oppe på *denne* siden. Men før vognen ble forseget, kom inspektøren forbi der, og han dyttet på den, dyttet på *denne*, ristet på *den*. “Åh! Kondemner den! Alt vi falle sammen før den kommer fram. Kondemner den! Ta alt ut. Gjør det på nytt.” Inspektøren kondemnerte vognen.

147 Den Hellige Ånd er Inspektøren. Han rister deg litt, og du skrangler. “Tror du på hele Guds Ord?”

“Jeg tror ikke på de greiene om Jesu Navn.”

“Kondemner det. Du skrangler.”

“Jeg tror ikke på Guddommelig helbredelse eller noe slikt.”

“Skrangler fortsatt. Ta dem ut.”

“Tror du Jesus Kristus, den samme i går . . . ?”

“Vel, på en måte.”

“Du skrangler. Kast det ut, ser du, den er ikke klar ennå.”

Ja, sir.

148 Broder, når du er klar til å si: “Amen!”

“Har du mottatt Den Hellige Ånd?”

“Amen!”

“Har alt blitt fullført?”

“Amen.” Hva gjør Inspektøren da? Alt er lastet inn ordentlig og tettpakket, fullt av Evangeliet. Åh, hvert eneste Guds Ord er godt. Alt er fullkomment. “Jeg tror hvert Ord. Amen! Amen! Amen!”

“Tror du at Gud fremdeles helbreder?”

“Amen.”

“Tror du på Jesus, den samme i går og for evig?”

“Amen.”

“Tror du at Den Hellige Ånd er like virkelig som Den noen gang har vært?”

“Amen.”

“Tror du at den samme Ånden som falt på Paulus, faller på oss?”

“Amen.”

“Tror du at Den gjør de samme tingene på oss som Den gjorde på dem?”

“Amen.” Åh åh, hun begynner å bli tett pakket nå. Hm-hmh, begynner å bli tett pakket nå, vi er klare til å lukke døren. Ja vel.

¹⁴⁹ Deretter lukker Inspektøren døren. Hva gjør han? Han setter et segl på den. Så kommer han ned hit og tar noen av disse små tengene, går bort dit og forseglar den. Du bør ikke bryte den. Hvis de, den vognen, dens bestemmelsessted er Boston, så kan den ikke brytes opp. Det ville være straffbart å bryte forseglingen før den kommer til Boston. Og en mann som har myndigheten kan åpne det seglet, og bare ham. Det er riktig. Det eies av *det og det* jernbaneselskapet. Det er deres segl. Det er deres garanti om at denne vognen er lastet, denne vognen er klar. Den tilhører dem. De kunne ikke sette “B&O” på “Pennsylvania”. Du må bli forseglet, og når den er forseglet.

¹⁵⁰ Og når den kristne er fullastet med Evangeliet, fylt av Guds godhet, alle Guds gode ting ligger i ham, med et åpent hjerte, klar til å arbeide, villig til å bli plassert på rett plass, gjøre alt som Den Hellige Ånd ber ham om å gjøre, gått over fra døden til Livet, helliget fra alle tingene i verden, og vandrer i Lyset etter som Lyset kommer til ham, fortsetter videre, han er klar. Så lukker Gud døren til verden bak ham, og slår den igjen på den måten, og forseglar ham med løftets Hellige Ånd. Halleluja! Hvor lenge? Helt til bestemmelsesstedet. Ikke før ham ut her på jernbanesporet og bryt den opp og se om alt er i orden igjen. Det er helt i orden, bare la den være. Inspektøren har inspisert den. Hvor lenge er du forseglet? Inntil din forløsningsdag. Så lenge er du forseglet.

¹⁵¹ “Vel, når du dør, da, broder Branham, hva med etter at du dør, du sa at du fremdeles har Den?” Du har Den for evig. Hvor begynner Livet? Ved alteret. Akkurat der ser du litt skygge. Det er skyggen, Den Hellige Ånds Segl. Da er det en skygge av skyggenes skygger, som jeg sa her om dagen. Men når du dør, fortsetter du å gå gjennom disse skyggene til du kommer til fuktighet, fra fuktighet til en liten sildrende kilde, fra en kilde til en bekk, fra en bekk til en elv, fra en elv til et hav, ser dere, av Guds kjærlighet. Du er bare den samme personen.

¹⁵² Se her. Gamle Saul, en gammel frafallen, han kunne ikke komme gjennom til Gud, men han var ikke fortapt. Det var han absolutt ikke. Han var en profet, men han hadde bare kommet bort fra Gud. Det var derfor, brødre, at jeg sa: “Dere er ikke fortapt.” Så husk, han kom bare ut av Guds vilje, så før du visste ordet av det, ville han—han ikke være enig. Nå, kanskje jeg ikke burde ha sagt det. Ja vel, jeg skal bare gå for en glad forsamling i

kveld. Så da, vet dere, og før du visste ordet av det, åh, du store, så . . . Han gikk til Urim Tummim.

¹⁵³ Dere vet hva Urim og Tummim var, det var brystplaten, efoden som—som Aron hadde på seg. Og det var alltid, Gud har alltid vært en overnaturlig Gud som svarer på overnaturlige måter. Og når en profet profeterte, og de mystiske lysene ikke kom over Urim Tummim, tok han feil. Når en drømmer fortalte en drøm og det ikke lyste på Urim Tummim, uansett hvor fin den hørt ut, var den feil. Det stemmer.

¹⁵⁴ Og det spiller ingen rolle hvor mange doktorgrader du har og hvor stor organisasjonen din er, når du profeterer eller forkynner, og det ikke i henhold til dette Ordet, så tar du feil, broder. Du er . . . Dette er Guds Urim Tummim. Når du sier at du ikke var forutbestemt før verdens grunnleggelse, vil det ikke lyse, fordi Bibelen sier at du var det. Når du sier at du bør bli døpt i navnet til “Far, Sønn, Hellig Ånd”, så lyser det ikke, fordi ingen i Bibelen ble noen gang døpt på den måten. Bare i Herren Jesu Navn. Det vil ikke lyse, så det er noe galt et sted.

¹⁵⁵ Så Urim Tummim ville ikke svare gamle Saul, og han fikk ikke engang en drøm. Han var så langt borte, at han ikke en gang kunne få en drøm. Så vet du hva han gjorde? Han dro ned til heksa, og denne gamle heksa, den gamle djeveldoktoren der nede, heksedoktoren. Og han sa: “Kan du spør?”

¹⁵⁶ Hun sa: “Ja, men Saul sa at han ville drepe alle som driver med spådom.”

¹⁵⁷ Han sa: “Jeg skal beskytte deg”, kledd som en undersått. Han sa: “Spå for meg og la meg få kontakt med noen fra dødsriket, som er på den andre siden.” Hør nå på dette. “La meg få kontakt med ånden til profeten Samuel.”

¹⁵⁸ Og hun gikk for å—for å spør. Og, da hun gjorde det, falt hun på sitt ansikt, hun sa: “Jeg ser guder komme opp.” Ser dere, hun var en hedning, “guder”, to eller tre av dem, som Fader, Sønn, Hellig Ånd, eller noe lignende, vet dere. Hun sa—hun sa: “Jeg ser guder komme opp.”

¹⁵⁹ Sa: “Beskriv ham. Hvordan ser han ut? Hvordan ser han ut?”

¹⁶⁰ Sa: “Han er tynn og har en kappe over skuldrene.” Han hadde ikke forandret seg noe.

¹⁶¹ Han sa: “Det er Samuel. Før ham inn i dette rommet, før ham hit foran meg.”

¹⁶² Og se, da Samuel kom foran Saul, sa han: “Hvorfor kalte du på meg, siden du har blitt en Guds fiende?” Og følg med. Ikke bare var han fremdeles Samuel, han hadde fremdeles profetiens ånd. Si at det er feil, la noen si at det er feil. Det er Sannheten! Han var fremdeles en profet. Før han sa, han profeterte og sa: “Kampen går imot deg i morgen, og du og dine sønner vil falle i

kampen i morgen, og på denne tiden i morgen kveld vil du være sammen med meg.” Er det riktig? Han var fortsatt en profet!

Nå sier du: “Åh, men det var en heks som gjorde det.”

¹⁶³ Ja vel, jeg skal fortelle deg om En som ikke var en heks. Jesus tok Peter, Jakob og Johannes og gikk opp til Forklarelsens Berg en gang, og sto oppe på toppen av fjellet. Og Jesus, Gud innsatte Sin Sønn; slik jeg prøver dette . . . snakket om her om kvelden, å innsette sønnen. Og da de gjorde det, så de seg rundt og oppdaget at Moses og Elia stod der. De snakket, kommuniserte. Ikke små, hvite flagg som svevde rundt, eller små hvite skyer, rettere sagt, som svevde rundt. Men de var menn som snakket. Moses hadde vært gravlagt i en umerket grav i åtte hundre år. Og Elia hadde reist hjem i en vogn, fem hundre år siden. Og her var de begge, fremdeles like levende som de noen gang hadde vært, og sto der og snakket med Ham før Han gikk til Golgata. Halleluja! “Forseglet til vår forløsningsdag!”

¹⁶⁴ Jeg skal skynde meg, og så skal vi avslutte, for det er sent, og vi skal be for de syke, omtrent fem minutter til. 14. vers, les, la meg lese det 13. igjen, få det, bakgrunn.

I Ham ble . . . dere, etter at dere fikk høre sannhetens ord, det som er evangeliet om deres frelse: . . .

¹⁶⁵ Husk nå, hvilken frelse har de? Disse var—disse var kristne fra Efesos. De, se nå, har du lagt merke til korinterne? Han måtte alltid sette dem på plass: “Når jeg kommer blant dere, har en en tungetale, en har en tungetale, en har en salme, en har en profeti, en har . . .” Se, han kunne ikke lære dem noe, fordi de alltid ønsket *dette, det* eller *hint*. Disse menneskene hadde det samme, men de hadde orden på det. Han lærte aldri korinterne noe slikt som dette, han kunne ikke, menigheten var ikke i stand til å lære det. Nå, han kunne lære disse menneskene den rette tingen.

. . . som, deres frelse, i Ham ble også dere, etter . . . dere kom til tro, dere ble beseglet med Den Hellige Ånd, løftets Ånd,

som er pantet på . . . (Åh, la meg ikke gå forbi det.) . . . pantet på vår arv inntil . . . forløsningen av eiendomsfolket, til pris for Hans herlighet.

Puh!

¹⁶⁶ Hva er Den Hellige Ånd? Nå, så skal jeg lese resten av det veldig raskt, hvis dere vil være tålmodige med meg i det. Hvor var vi her om kvelden, broder Mike? Der hvor de alle var glade, åh, alt var fred, det var fullkommen kjærlighet. Nå, for hvert skritt i *denne* retningen, så forsvinner du litt nedover, forsvinner. For hvert skritt du tar, nærmer det seg noen tommer. Når det kommer ned til jorden, får du en skygge av skyggen av skyggenes skygge. Nå, det er så mye Hellig Ånd du har i deg. Det er kjærlighet. Men åh, du tørster etter noe.

167 Åh, ville ikke folk som er gamle, gamle folk . . . Som jeg skulle ønske jeg kunne gå tilbake og være femten igjen, tjue! Åh, jeg ville gitt hva som helst. Hva ville det hjelpe meg? Jeg kan være femten og likevel dø i kveld. Det er usikkert. Hva om du var femten i kveld, hvordan vet du om mor ville leve når du kom hjem, eller ikke? Hvordan vet du at du vil komme hjem? Hvordan vet du at du kommer til å leve i morgen, hvis du er tolv år gammel, perfekt helse? Du kan bli drept i en ulykke, falle død om, alt kan skje med deg. Usikkert, ser dere. Det er ingenting sikkert her. Men du lengter etter det. Hva er det? Det er Det Der oppe som får deg til å lengte etter det.

168 Nå, du går inn i Dette, da har du Evig Liv. Hva skjer nå? Det er “pantet”.

169 Hva en håndpengene på noe? Hvis jeg kommer til deg for å kjøpe en bil, sier jeg: “Hvor mye koster den bilen?”

170 Du sier: “Denne bilen, broder Branham, koster deg tre tusen dollar.”

“Hva er forskuddsbetalingen?”

“Vel, jeg skal la deg få den for fem hundre dollar.”

171 “Greit, her er de fem hundre dollarene. Jeg skal—jeg skal gi deg resten en dag, så fort jeg kan. Hold av bilen.” Jeg gir deg fem hundre dollar, det er pantet. Er det riktig?

172 Nå, hold den av, det er “pantet”, det er “forskuddsbetalingen”.

. . . etter at dere *ble beseglet med . . . løftets Ånd*, . . .
løftets Ånd, . . . etter at dere *ble beseglet . . .*

Som er . . .

Hva? Hva er løftets Segl, Den Hellige Ånds løfte?

Som er pantet på vår arv, inntil . . . forløsningen av eiendomsfolkets, . . .

173 Hva er det? Det er forskuddsbetalingen. Og, broder, åh, åh, åh, åh, åh, predikanter! Hvis dette er forskuddsbetalingen, hva kommer det til å bli når vi alle kommer dit! Hva kommer det til å bli? Hvis dette er . . . Hvis dette er hva vi fryder oss over nå og blir så glade at . . . Jeg har sett menn på nitti år bare komme opp . . .

174 Jeg så en gammel predikant som reiste seg en kveld. Han kom ut, han sa . . . Som *dette*, kom ut på plattformen. Og jeg sa: “Skal den gamle mannen forkynde?”

175 Han sa: “Vel, lovet være Herren.” En gammel, farget kar, stor, gammel, lang predikantkappe på seg.

176 Jeg sa: “Hvorfor lot de ikke noen av disse unge predikantene forkynde? Den gamle mannen, hvordan kan han klare å forkynde?”

¹⁷⁷ Han sa: “Vel”, sa han, “brødre”, sa han, “i dag har jeg hørt på dere brødre forkynne hele dagen lang”, sa han, “om hva Jesus gjorde på jorden. Jeg skal fortelle hva Han gjorde i Himmelen.” Han sa: “Jeg vil ta teksten min i kveld fra Job 7,27”, sa, “da det var langt tilbake der før verdens grunnvoll ble lagt”, sa, “da Han sa at morgenstjernene sang sammen, og Guds sønner ropte av fryd.” Begynte på den måten. Sa: “Dere vet dette, det var noe som skjedde der tilbake.” Han sa: “Dere vet . . .” Og han begynte å legge ut om det som fant sted i Himmelen. Han skildret det fram til den horisontale regnbuen i det andre Kommet. Omtrent samtidig, kom Den Hellige Ånd over ham. Nå, de måtte føre den gamle karen ut, han var rundt nittifem år gammel. Han er akkurat som *dette*, helt krokete, og bare en liten kant med hår, vet dere, som *dette*. Han gikk ut der og begynte å forkynne, sa: “Whoopee! Halleluja! Glory!” Begynte å hoppe opp og ned på den måten. Sa: “Åh, dere har ikke nok plass her til at jeg kan forkynne.” Og bykset ned på gulvet på den måten, i en fei. Og det er bare pantet. Åh!

¹⁷⁸ Hva gjør Den Hellige Ånd? Åh, her er et fint avsnitt, la meg lese det første verset i det neste kapitlet. Kan jeg? Er det greit? Si: “Amen.” [Forsamlingen sier: “Amen!”—Red.] Ja vel, det første verset i det andre kapitlet, raskt. Lytt:

Dere, som var . . . dere . . . *Også dere gjorde Han levende, dere som en . . . var døde i deres overtredelser og synder:*

¹⁷⁹ “Dere har Han levendegjort.” Hva betyr *levendegjort*? “Gjort levende.” Det var nesten ute med deg, men Han levendegjorde deg, bare ved forskuddspengene. Hvordan vil det bli når du—når du faktisk får utbetalt alt utbyttet? Åh! Ikke rart at Paulus, ført opp i den tredje himmel, sa: “Det øyet ikke har sett; det øret ikke har hørt; det som heller ikke kom opp, kom opp i menneskets hjerte, det har Gud forberedt for dem (i vente) som elsker Ham.” Hva vil det bli! Snakk om usigelig glede og full av herlighet! Puh! Hmh! Dere som en gang var døde i synd og overtredelser, har Han levendegjort sammen ved skyggen av skyggenes skygge. Hvordan vil det være når du går fra skygge til skygge, og inn i skyggen, skyggen så inn i bekken, bekken inn i elven, elven inn i havet?

¹⁸⁰ Og hvordan vil det være når du er langt der i forløsningen, med en helt ny kropp, fullstendig forandret tilbake til en ung mann, eller en ung kvinne, du kommer aldri til å dø noe mer? Og du ser ned på jorden og tenker: “Jeg kunne gledet meg med noen druer og litt godt, kaldt vann, men du vet, jeg trenger det ikke her. Men en dag kommer Jesus, og denne englekroppen, dette teofaniet som jeg lever i . . .” Vil ikke komme gjennom morslivet til en kvinne noe mer, det vil ikke komme ved seksuelt begjær noe mer; men fordi Han ble født uten seksuelt begjær, vil jeg oppstå uten det, og Han vil tale en dag og de døde i Kristus skal

oppstå, og den kroppen som jeg en gang levde i, vil gjenoppstå i en herliggjort kropp, og jeg vil gå, og jeg vil snakke, og jeg vil leve, og jeg vil glede meg (halleluja), jeg vil leve gjennom de Evige tidsaldrene som vil komme, ved Jesus Kristus vår Herre. Puh! Slik er det, broder, det er Evangeliet!

¹⁸¹ “Derfor, etter at jeg”, Paulus forteller bare nå hva han er. Jeg skal lese resten av dette og så ber vi for de syke. “Inntil besittelsen, dette er pantet inntil besittelsen, til pris for Hans herlighet.”

Etter at jeg fikk høre om deres tro (Jeg hørte at dere trodde på dette, jeg hørte at dere virkelig trodde på forutbestemmelse, Evig Liv og frelse, og så videre) på Herren Jesus og om deres kjærlighet til alle . . . hellige,

holder heller ikke jeg opp med å takke for dere og å nevne dere i mine bønner.

Jeg ber om vår Herre Jesu Kristi Gud, herlighetens Far, må gi dere visdoms og åpenbarings Ånd . . . lære Ham å kjenne, Bare fortsetter å åpenbare Seg Selv for dere hele tiden, vokser fra nåde til nåde, fra kraft til kraft, herlighet til herlighet. Ikke falle tilbake; og, men fra herlighet til herlighet, fortsett videre. Jeg vil fortsette å be for dere.

og at deres forstands øye—øyne . . .

¹⁸² Hmh! Dere vet, i Bibelen står det at dere var blinde og visste det ikke. Men her sa Paulus: “Jeg vil be om at deres forstands øyne . . .” Du forstår med hjertet. Det er det han snakker om. Du ser med øynene, men du forstår med hjertet. Dere vet det. Ja vel. “For at Herlighetens Gud . . .” La oss se, det—det 18. verset.

og at deres forstands øyne blir opplyst; så dere kan forstå hvilket håp dere fikk ved det kall, og hvor rik . . . herlighet Hans arv er blant de hellige,

og forstå hvor overveldende stor Hans kraft er for oss . . . (puh! De sier at kraften er borte? Kraften har ikke kommet ennå) . . . som tror, etter virkningen av Hans mektige kraft, (Dere som har trodd på virkningen av Hans mektige kraft, jeg ber bare om at Gud bare vil utøse Sin kraft over dere. Skjønner?)

Det var den Han lot virke i Kristus da Han reiste Ham opp fra—Ham opp fra de døde, og satte Ham ved sin høyre hånd i . . . himmelske steder,

høyt over . . . myndigheter, . . . makter . . . kraft, . . . herredømme, og at over hvert navn som nevnes, . . .

¹⁸³ Åh, åh, åh! For- . . . Nei, jeg bør nok ikke det. Vi kunne sikkert brukt resten av kvelden på det.

... hvert navn som nevnes, ikke bare i denne tidsalder, men også i den kommende tidsalder.

¹⁸⁴ Hva er det eneste—hva er det eneste navnet? Hvilket Navn vil enhver person bære? [Forsamlingen sier: “Jesus.”—Red.] Hele Himmelen heter Jesus. Hele Menigheten heter Jesus. Alt heter Jesus, for Det er det eneste Navnet Gud noensinne har hatt. Han kalles Jehova: Jehova-jireh, Herrens tilveiebrakte Offer; Jehova-rapha, Herren som helbreder deg; Jehova, Herrens banner, Manasse; og Jehova, forskjellige Jehovaer. Han kalles Morgenstjernen. Han kalles Far, Han kalles Sønn, Han kalles Den Hellige Ånd. Han kalles Alfa, Han kalles Omega. Han kalles Begynnelsen, Han kalles Enden. Han kalles Grenen. Åh, Han kalles ... Han kalles bare alle slags titler, men Han hadde ett Navn.

¹⁸⁵ Det var det Matteus snakket om, da Han sa: “Gå derfor ut og lær alle folkeslag, og døb dem i Navnet”, ikke i flere navn, “i Navnet til Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd.” Far er ikke et navn, Sønn er ikke et navn, Den Hellige Ånd er ikke et navn. Det er en tittel ved siden av et Navn. Det er et Navn med tre egenskaper som tilhører én Gud. Hva var Hans Navn? Engelen sa: “Du skal kalle Hans Navn ...” [Forsamlingen sier: “Jesus.”—Red.] “for Han skal frelse Sitt folk fra deres synd.” Det var derfor de alle døpte på den måten i Bibelen. Det var slik Sankt Augustin døpte Kongen av England, omtrent—omtrent hundre og femti, to hundre år etter Kristi død, i Jesu Kristi Navn. Ja vel.

høyt over ... myndighet, ... makt, ... kraft, ... herredømme, at—at hvert navn som nevnes, ikke bare i denne tidsalder, men også i den kommende.

Han har lagt alle ting under Hans føtter, og har gitt Ham til menigheten som hode over alle ting,

som er Hans kropp, ...

¹⁸⁶ Nå, hvis kroppen min har makt over alle ting, da er det kroppen min er, det jeg er. Er det riktig? Det er det jeg er, det er det dere kjenner meg som. Er det riktig? Vel, da, alt som Gud var, utøste Han inn i Jesus, for i Hans kropp bodde hele Guddommens fylde. Er det riktig? Og alt det Jesus var, utøste Han inn i Menigheten: “Disse tingene som Jeg gjør, skal dere gjøre også. Til og med større enn dette skal dere gjøre, for Jeg går til Faderen.”

som er Hans kropp, fyllden av Ham som fyller alt i alle.

¹⁸⁷ Åh, hvor jeg elsker det! Hvor jeg elsker det! Jeg leste her om dagen en bok som ble skrevet om en tur, da jeg dro for å forkynne—forkynne i Afrika. Har aldri lest den før. Hvor mange har noen gang lest boken, *Profeten besøker Afrika*? Der så jeg en liten indisk gutt. Hvor mange har sett det bildet?

¹⁸⁸ Jeg hørte en bestemt evangelist, som har bedt for de syke i omtrent femten år eller mer, han sa: “Jeg har aldri sett et mirakel skje i hele mitt liv.” Han sa: “Jeg har sett folk som sa at de hadde hodepine, ble friske. Jeg har sett folk si at de hadde vondt i magen, ble friske og så videre. Men et mirakel, noe som skapte og gjorde noe . . .”

¹⁸⁹ Jeg tenkte at den gutten burde ha vært der og sett det. Benet til den indiske gutten var omtrent så stort i omkrets, det ene av dem. Det andre var et normalt ben, som et menneskes ben. Og, hvis du legger merke til det, var skoen hans omtrent fjorten tommer eller femten tommer høy, som dette. Han hadde en jernplate på undersiden. Skoen hans var festet til to lange støtter som den sto på. Han gikk opp til der jeg sto, de førte ham opp dit. Han hadde to krykker. Han tok denne store jernskoen og lot den falle tungt ned slik. Jeg så på beinet hans, det var omtrent så stort i omkrets.

¹⁹⁰ Nå, disse menneskene er muhammedanere, muhammedanere. Husket dere sist søndag da jeg leste for dere hva avisene hadde skrevet? Jeg har det her selv, fra Afrika, sendt til meg av en hjemvendt misjonær, broder Stricker. Der er artikkelen om hvordan Billy Graham trakk seg der. Helt riktig. De lot muhammedanerne presse dem inn i et hjørne. Hva er i veien? Misjonærene forlater feltet. Hvilken hensikt er det i å bli lenger? De er helt beseiret.

¹⁹¹ Jeg elsker Billy Graham, og synes han er en fantastisk Guds mann. Men det Billy Graham burde ha slått tilbake med, sagt: “Vent litt . . .” hvis noen av disse stive baptistene ville latt ham gjøre det, tror jeg han ville ha gjort det. Jeg tror Billy Graham er en Guds mann. Men hvis han hadde sagt: “Vent litt! Jeg er en forkynner av Evangeliet. Du tror på Det gamle testamentet, og du sa at Jesus ikke var annet enn en mann. Jeg utfordrer deg til en debatt.” Jeg tror ikke på å ta djevelens utfordringer, nei sir, men jeg ville ha utfordret ham tilbake, og sagt: “La oss komme sammen. Jeg er en teolog”, Billy Graham er en teolog, “la meg utfordre deg på dette, og la meg bevise for deg at Jesus var Kristus. Nå, når det kommer til Guddommelig helbredelse, har jeg ikke disse gavene, men vi har noen brødre som har det. Nå, hvis du vil at jeg skal hente disse personene ut dit, så la meg bare ringe en av dem, Oral Roberts eller noen, noen som har en stor tjeneste som virkelig ville slått igjennom.” Kom bort dit, og se så hva som hadde skjedd, si: “Kristendommen er ikke hva du tror den er.”

¹⁹² Nå føler alle seg sviktet, fordi han bare trakk seg bort og forlot ham. Selvfølgelig, nå tror jeg ikke på å la djevelen gi deg en utfordring. Jeg spyttet ham også i ansiktet, på samme måte, og gikk fra ham. Det er riktig. Men når det kommer til et punkt hvor . . . Billy kunne ha—kunne ha fått den muhammedaneren til å føle seg som et lite ugress på et *blunk*. Han kunne ha

tatt Bibelen og valgt Jesaja 9,6, og sagt: “Hvem snakket han om: ‘Et Barn er oss født, en Sønn er oss gitt’? Hvem var denne Mannen? Hvem var Denne han snakket om? Hvem var denne Profeten? Hvem var denne Messias som skulle komme? Vis meg hvor Han framstilte dette i Muhammed. ‘Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger, straffen lå på Ham, for at vi skulle ha fred, ved Hans sår ble vi helbredet.’ Vis meg det i Muhammed. Hvordan ropte Han: ‘Min Gud, Min Gud, hvorfor har Du forlatt Meg? De gjennomboret Mine hender og Mine føtter’, og så videre? Vis meg ved ditt eget ord, ditt eget testamente.” Ja, han ville ha satt denne muhammedaneren så fast, at han ikke visste hvor han var. Det er riktig.

¹⁹³ Men da avisen måtte snu det rundt, var det det som gjorde vondt, det som fikk mitt hjerte til å hoppe. Det stod der: “Selv om Billy måtte trekke seg og måtte trekke seg, hvordan kan muhammedanerne si at det er feil”, sa, “da pastor William Branham i Durban, Sør-Afrika, med ubestridte mirakel etter mirakel, Guddommelig kraft, da ti tusen muhammedanere falt på sine ansikt på en gang og overga sitt liv til Jesus Kristus.” Absolutt. De vet om det. Disse fundamentalistene vet om det. Ikke fortell meg noe annet.

¹⁹⁴ En gang var det en som kom til Jesus og sa: “Rabbi!” Dere vet at han var en fariseer. Sa: “Vi vet at Du er en Lærer som kommer fra Gud. Vi vet det. Vi vet det, for ingen kunne gjøre de tingene Du gjør, uten at Gud er med ham. Vi forstår. Vi vet det. Men vi kan bare ikke bekjenne det, ser du, for hvis vi gjør det, vel, vil vi bli utestengt fra kirken vår. Ser du, vi vil miste anseelsen vår.” Og så sa Jesus, begynte å fortelle ham at han måtte bli født på ny.

¹⁹⁵ På den muhammedanske gutten, da han sto der, der er bildet av ham. Kameraet lyver ikke. Der står han der, ett bein så mye kortere (omtrent fjorten tommer) enn det andre, som står på den jernskoen. Sa til ham, jeg sa: “Snakker du engelsk?”

¹⁹⁶ “Nei, sir.” Kunne ikke snakke engelsk. Tolken sa: “Han snakker ikke engelsk.”

“Hvor lenge har du vært sånn?” Spurte tolken ham.

“Siden fødselen.”

“Kan du bevege beinet i det hele tatt?”

“Nei, sir.”

“Tror du på Jesus Kristus?”

Sa: “Jeg er en muhammedaner.”

Jeg sa: “Vil du ta imot Jesus Kristus hvis Han vil gjøre deg frisk?”

¹⁹⁷ “Jeg vil ta imot Jesus Kristus som min Frelser hvis Han gjør meg frisk.”

198 “Hvis Han gjør det friskt, at det benet kommer ut som det andre, vil du ta imot Ham?”

“Det vil jeg.”

199 “Vel, Gud, hva vil Du gjøre?” Dette er det neste; alle spørsmål er besvart. Broder Mike, det er følelsen. Jeg venter bare et øyeblikk for å se hva Han vil si. Jeg kikket bort dit, og jeg så gutten gå bortover, langs veggen på den måten. Jeg sa: “Hvor mange av dere muhammedanere vil ta imot det? Her er en muhammedansk gutt, se på ham, still ham der oppe.” Jeg sa: “Dere leger, vil dere se på ham? Der står han.” Åh, du vet hvor du er da. Ser dere, du vet hvor du står. Ingen . . . Der var han.

200 Jeg sa: “Gå over denne veien, sønn.” Og de førte ham, her kommer han. (“Ta-lump, ta-lump.”) Jeg sa: “Ser ut som omtrent tolv, fjorten tommer kortere. Omtrent *sånn*.”

“Ja.”

201 Jeg sa: “Men Jesus Kristus, Guds Sønn, kan gjøre ham frisk. Vil dere muhammedanere tro det og ta imot Ham som personlig Frelser?”

202 Tusenvis av svarte hender gikk opp over det hele, slik. “Vel, Herre, nå er tiden inne.” Jeg sa: “Himmelske Far, hvis Du noen gang har svart, svar meg nå, dette er til Din ære, dette er for Deg. Jeg ber om at Du gjør denne gutten frisk.” Jeg bare ba over ham på den måten.

203 Jeg sa: “Ta av deg skoen.” Han så veldig rart på meg, tolken. Jeg sa: “Ta av deg skoen.” Han løsnet den. Fordi jeg hadde sett visjonen, om hva som skulle skje. Han tok den av seg. Da han la den vekk og gikk over der til meg, var begge beina helt normale, idet begge gikk som nye. Jeg sa: “Vil du gå fram og tilbake?”

204 Han begynte å gråte slik, gikk fram og tilbake, han visste ikke hva han skulle gjøre. Gikk på den måten, han sa: “Å Allah! Allah!”

Jeg sa: “Jesus! Jesus!”

Åh, åh, åh! “Å Yesu! Yesu”, deretter. “Yesu! Yesu”, på den måten.

Jeg sa: “Er det noen spørsmål, noen spørsmål?”

205 Julius Stadskev, hvor mange kjenner ham? Broder Stadskev har kommet hit til menigheten; reiste—reiste nettopp til Tyskland. Sa: “Vent litt, broder Branham, vent litt.” Fikk tak i en fotograf i en fart. “Kan jeg få ta bilde av ham?”

Jeg sa: “Vær så god.”

206 “Gå *hit*, stå *her* med skoen din.” Han sto slik, tok bilde av gutten der, med begge beina så normale og rette som de kunne være. Der sto den gamle skoen og skinnen hans, på *den* måten, på *den* måten.

207 Jeg sa: “Hvor mange av dere muhammedanere forkaster nå Muhammed som profet, og tror at Jesus er Guds Sønn, og tar imot Ham som deres personlige Frelser?” Ti tusen hender gikk opp i luften. Halleluja! De vil ikke ha en . . .

208 De prøver å fortie det, fordi vi er “hallelujakristne”, som de kaller oss, ser dere. Gud beveger Seg like fullt. Han plasserer Sin Menighet. Han gjør uendelig mye mer enn alt vi kunne gjøre eller forestille oss. Han er like mye Gud i kveld som Han noen gang var.

209 Så, mine venner, la meg fortelle dere noe akkurat nå. Mine kjære, dyrebare venner, dere her i dette landet, og de andre i lydbånd-land i utlandet og hvor enn dere er, vær ikke redde. Alt er i orden. Gud Far, visste om alt som skulle skje før verden ble grunnlagt. Alt samvirker til det gode. Elsker dere Ham? Hold ditt hjerte rett.

210 Og, husk, når pusten går ut fra dette livet, til dere gamle eller til dere unge, og dere ser de små babyene deres, den lille jentebabyen som døde da hun var åtte år gammel eller fem dager gammel, hun vil være en vakker ung kvinne når du ser henne. Den gamle Bestefaren som var så krokboyd, at han nesten ikke kunne se hvor han gikk; når du ser ham, bestemor, vil han være en fin, kjekk, ung mann, like ung som rundt tjue år gammel, bare i ungdommens prakt. Og slik vil han være for evig. Du kan ta på hånden hans, du kan håndhilse på ham. Du vil kaste armene rundt ham, men han vil ikke være “mannen min”, han vil være “bror”. Åh, du! Han vil være så mye mer enn “mannen min”. Tror du at du elsket ham? Selvsagt gjorde du det. Men det var *fileo*; vent til du får *agape*. Vent til den ekte Guddommelige kjærligheten griper tak, og se da hva den er. Dette her er bare som en gammel, ulmende søppelplass, det er ikke noe bra, det er ikke verdt noe. Det eneste jeg råder dere til å gjøre nå, er dette, mine—mine—mine venner . . .

211 Litt senere skal jeg . . . Vil dere at jeg skal fortsette med de to andre kapitlene en gang? Herren . . . Jeg—jeg må hvile litt før Chautauqua. Nå, jeg kan ikke forkynde disse tingene på disse møtene. Det er for mange va- . . . for mange forskjellige oppfatninger. Ser dere? Dette er bare menigheten alene. Skjønner? Jeg kan ikke . . . jeg har rett til å forkynde hva jeg vil her. Dette er tabernaklet mitt, ser dere, og jeg forteller det til dere. Nå tror jeg at disse menneskene er frelst. Ja, sir, det tror jeg virkelig. Men åh, hvor mye bedre det er å gå, når du vet hvor du går. Hvor mye, vite, bare å vite hva du gjør, ser du, i stedet for å vakle og snuble omkring. La oss bare stå oppreist i Lyset, og vandre i Lyset og vite hvilken vei du går på. Det er sant. Herren være med dere.

212 Og hvis hver og en av dere her inne nå ikke har blitt plassert på rett plass! Du er kanskje ikke annet enn en husmor. Vel, du

sier: “Broder Branham, jeg har aldri gjort noe i mitt liv. Jeg er ikke en predikant.” Vel, kanskje Gud førte deg hit for å oppdra en barnefamilie, ut av den barnefamilien kan det komme en ny barnefamilie, som vil ha en predikant som vil sende en million sjeler til Kristus. Du måtte være her. Du er her for en hensikt. Visste du det?

²¹³ Vel, du sier: “Alt jeg noen gang har gjort, var å harve gjennom disse jordklumpene. Og jeg dro ut, tidlig på kvelden, visste ikke hvordan jeg skulle livnære barna mine. Jeg så på disse stakkars små, som ikke hadde sko. Jeg satt der og gråt. Jeg skaffet meg en gammel vogn, og jeg og Mams dro til kirken.” Ikke bekymre deg, broder. Bare fortsett å elske Ham, Han har en hensikt med deg. Bare forbli som du er, bare fortsett videre. Skjønner? Du vil kanskje aldri holde en preken, men du kan være oldefaren til en som vil gjøre det.

²¹⁴ Visste du at Gud tilregnet (La oss se nå, hva var navnet hans?) Levi, for å betale tiende da han var i Abrahams lender, da Melkisedek møtte ham? Hvor mange vet det? Og la oss se. Abraham fødte Isak, Isak fødte Jakob, Jakob fødte Levi; som var far, bestefar, oldefar; da han var i lendene, i sin oldefars sæd, tilregnet Bibelen ham for å betale tiende til Melkisedek. Du, og du, og du, og du! Broder! Åh! Jeg er . . .

²¹⁵ Det var en liten—det var en liten engelskmann som omvendte seg, der borte i England en kveld, han sa: “Jeg er så lykkelig! Jeg er så lykkelig!”

²¹⁶ Ja, jeg er så lykkelig over å vite at det er sant! Og en vidunderlig dag, jeg vet ikke når den dagen vil komme, men hvis det var en visjon, jeg sier ikke at jeg var her. Husk, ha alltid dette i tankene, må de som har lydbåndene gjøre det samme. Om jeg var i en visjon, eller var ført bort i Ånden, vet jeg ikke. Men det var like virkelig som at jeg holder min broder Neville *slik*, like virkelig. Og jeg kunne se og snakke med de menneskene. Og der sto min første kone, hun ropte ikke “min mann”, hun sa, “min kjære bror”.

Det sto en jente der, som jeg gikk ut med for mange år siden.

²¹⁷ Kanskje noen av slektingene hennes sitter her, Alice Lewis fra Utica, veldig fin, førsteklases, kristen jente. Giftet seg litt sent i livet, og fikk sitt første barn og døde da hun fødte barnet. Alice Lewis, jeg gikk inn i begravelserbyrået for å se henne. Jeg hadde nettopp kommet hjem, jeg hørte at hun var død. Jeg gikk ned dit, var ingen i rommet, jeg sa: “Er det en kvinne her, fru . . .” Hun het Emmerke. Og hun giftet seg med en fin, kristen gutt, og hun var en fin, kristen jente. Jeg har vært med den jenta overalt, alle slags steder og alt. Og bare barn, atten, nitten år gamle, overalt, fin kristen, jeg opplevde henne bare som en sann kristen. Og jeg var en synder. Men jeg gikk ut med henne. Jeg gikk inn i . . . Og mannen hennes var en gjenfødt kristen, ekte

mann. Og jeg visste ikke; jeg visste at hun var død, jeg hadde sett det i avisen. Og jeg gikk ned og de fortalte meg det. Jeg dro ned dit til Coots, og jeg sa: “Har dere en fru Emmerke?”

Han sa: “Billy, hun er rett i rommet der.”

²¹⁸ Jeg gikk inn der og sto der ved siden av kisten. Jeg tenkte: “Alice, jeg har vært i de mørkeste fangehullene, jeg har gått langs mørke veier. Du og jeg har gått sammen nedover langs veiene og ned langs elven, da de hadde de gamle teaterbåtene, pleide vi å sitte der nede og høre på dampfløyteorgelet spille. Opp og nedover landeveiene, for en dame du var! Hvor jeg takker Gud for livet ditt. Hvil, min kjære søster, hvil i Guds fred.”

²¹⁹ Og her om kvelden, i visjonen, kom hun løpende til meg. Hun sa: “Min velsignede bror”, og kastet armene rundt meg. Åh, åh, bror og søster, det har forandret meg. Jeg kan aldri bli den samme igjen. Det er så virkelig! Det er like—det er like virkelig som jeg ser på dere, akkurat så virkelig. Så, det er ingen frykt. Jeg kan dø før kvelden er over.

²²⁰ Jeg ønsker å oppdra den lille gutten min bak der, Josef. Jeg ønsker å se ham på talerstolen, når jeg kan ta denne Bibelen . . . når jeg kommer til dagen da jeg ser Josef på talerstolen og forkynner som en—som en ung mann, fylt med Den Hellige Ånd, salvet med Guds Ånd over ham. Og jeg tror han vil være en profet. Dagen da jeg—da jeg—da jeg så ham seks år før han ble født, dere husker at jeg fortalte dere at han skulle komme. Husk hva jeg kalte ham, rett der ved siden av alteret, uten å vite hva jeg sa, under innvielsen av babyer, jeg sa: “Josef, du er en profet.”

²²¹ Og her om dagen da jeg sto ute i hagen, kom han til meg, og han sa: “Pappa, har Jesus en hånd som din?”

Og jeg sa: “Vel, ja, sønn. Hvorfor?”

²²² Han sa: “Jeg satt på sykkelen min og ventet på at Sarah” det er lillesøsteren hans, “skulle komme hjem fra skolen.” Satt der ute. Jeg lar ham ikke gå ut på veien, han satt slik som *dette*. Og sa, “Jeg så opp, og” sa, “da jeg gjorde det, var det en hånd akkurat som din, med et hvitt erme, som var over meg.” Og sa: “Den gikk oppover.” Sa: “Var det Jesu hånd som gikk opp?” Jeg så på moren, moren så på meg. Vi dro ned til fru Woods. Hun sitter her ett eller annet sted. Vi kryssforhørte ham, fram og tilbake, og på alle mulige måter. Det var en visjon. Han så det. Når jeg kan se dagen da lille Josef står . . . Jeg håper jeg lever lenge nok til å se ham gifte seg, hvis Jesus drøyer.

²²³ Og jeg er en gammel mann, har grå hår rundt halsen min her. Jeg har sendt . . . Jeg ønsker å lede to eller tre millioner sjeler til, til Kristus, hvis jeg kan. Jeg er fast bestemt på å forkynne Evangeliet i alle jordens hjørner. Ja, sir. Så, hjelpe meg, Gud, jeg vil gjøre det. Så når jeg kan se den tiden komme, broder Mike.

224 Jeg kan se på den tiden mamma, Meda, jeg kaller henne, min kjære, ser dere, hun er . . . vi begynner å bli gamle, ser at håret hennes blir grått, og ser at vi svinner hen, visner bort.

225 Rebekah, jeg er så takknemlig for Rebekah. Musikk læreren hennes fortalte meg her om kvelden, sa: “Du verden, hvis hun fortsetter med det, broder Branham”, sier, “er det vanskelig å si hva hun vil oppnå”. Ser dere, fortsetter videre med musikk. Jeg vil ha henne, og jeg vil . . . Jeg vil ha Sarah på orgelet, Becky på pianoet, jeg vil ha Joseph på prekestolen.

226 Når jeg kan se det skje, og jeg og mamma kan vakle inn, jeg og den gamle stokken min, en kveld, kommer nedover langs veien, og jeg kan se inn der og se gutten min stå der salvet med Den Hellige Ånd og forkynne dette samme Evangeliet. Jeg vil ta denne gamle Boken og si: “Sønn, her er Den, Den er din. Stå med Den, ikke gå på kompromiss med ett Ord. Hold deg helt til Den, kjære. Ikke, bryr meg ikke, jeg bryr meg ikke om hvem som er imot deg, hvem som er imot, Gud vil være for deg. Forkynn ethvert Ord akkurat slik Det er skrevet Der inne, og Pappa vil se deg over elven.” Jeg vil gjerne legge armene mine rundt henne, min kone, og gå over Jordan.

227 Inntil den tid, Gud, la meg bli på feltet, trofast! La meg! Jeg bryr meg ikke om hva det koster, eller hvor mange, hva jeg gjør, eller *dette, det eller hint*. La meg være lojal og tro mot den levende Guds Ord, at når den dagen kommer, og jeg går over dit, og jeg kan se over og si: “Der er du. Åh, min dyrebare venn, min dyrebare bror, min dyrebare søster.”

228 Unge predikant, gå ut på feltet, sett i gang. Alle dere unge predikanter og slikt, sitt ikke stille. Ikke bare sitt og ikke gjør noe. Kom deg ut og vinn en sjel. Gjør noe! Kom igjen, vær i bevegelse. Ikke stopp, unge predikant der borte. Gud velsigne ditt hjerte.

229 Han minner meg om da jeg var omtrent på den alderen, antar jeg, og kanskje litt yngre enn ham. Jeg var bare rundt tjue år gammel da jeg la den hjørnesteinen der. Jeg husker at jeg pleide å ha på meg en blå jakke og et par hvite bukser, og sto der og la hjørnesteinen for omtrent trettien år siden. Se hvor gammel jeg var, jeg var bare en gutt. Jeg stod der og la hjørnesteinen. Jeg har ikke gått på kompromiss med ett Ord. Jeg har holdt Det helt nøyaktig slik jeg la hjørnesteinen. Vitnesbyrdet mitt ligger der ute, der jeg skrev det ned på Bibelens forsatsblad, og rev det ut og la det i hjørnesteinen, og det ligger der fremdeles. Og må det bli skrevet på sidene til Guds Evige Ord i Himmelen. La meg stå tro inntil enden.

La oss bøye hodene våre nå, bare et øyeblikk for bønn.

230 I avslutningen av denne kvelden, det er ikke tilstrekkelig å avslutte dette, ene kapitlet. Dere burde ha fått det neste, og hvordan han går videre og plasserer Menigheten på Dens plass.

Jeg skal gi dere det en gang, om Gud vil. Jeg må hvile meg litt nå, før jeg reiser til Chautauqua der borte, til et nytt, stort møte, og så reiser jeg derfra til Oklahoma, derfra videre til Klamath Falls, så fra Klamath Falls videre ned til California, opp til Yakima, jeg er ikke tilbake før den 15. august.

²³¹ Men hør her, la meg spørre deg om noe, om noe skulle skje med deg eller meg før den tid kommer, om jeg skulle gå over elven til det Landet, eller hvis du skulle gå over til det Landet før den tid, kjenner du vissheten i kveld, om at vi vil møtes der på det Stedet? Hvis du gjør det, løft opp hånden, si: "Jeg kjenner vissheten i hjertet mitt." Gud velsigne ditt hjerte. Gud velsigne deg. Hvis det er en her som ikke føler seg trygg på at de ville være der, og som gjerne vil si: "Husk på meg, broder Branham, at jeg må få den vissheten", løft opp hånden, "jeg vil også være der." Gud velsigne deg, dame. Gud velsigne deg.

²³² Vår Himmelske Far, vi bringer til Deg denne forsamlingen i kveld, hver hånd, så vidt jeg vet, var oppe, alle bortsett fra én person, en dyrebare sjel som sitter bak her, bare litt usikre på om de kunne gå over til det Landet, om det er nok ekte Guddommelig kjærlighet i deres hjerte, i den dyrebare kvinnens hjerte, så hun ville komme inn i det Landet hvis hun døde i kveld, ville det føre hennes trette sjel inn i Guds Lovede Land?

²³³ Far i Himmelen, mens jeg har stått her på denne prekestolen og forkynt og svettet og grått, og tryglet og overtalt, la meg be Deg en gang til, Herre, la meg be for min søster bak der; Gud, legg i hennes hjerte i kveld, den Guddommelige kjærligheten, Guds Hellige Ånd, den freden som overgår all forstand, at hun vil motta Din Ånd, bli forseglet av Den Hellige Ånd inntil den dagen. Jeg ønsker å se henne, Herre, når vi går over broen. Hvis det er—hvis det er mitt—hvis det er mitt privilegium å gå over, hvis det som Du viste meg er virkelig, og jeg går over der, ønsker jeg å møte henne der, og se henne løpe og ta meg i hånden, og si: "Min dyrebare bror, det var den kvelden Noe ba meg rekke opp hånden min, da du var ferdig med å tale over Efeserbrevet. Jeg løftet opp hånden, og noe skjedde med meg etter det. Her er jeg. Jeg er ung nå for evig." Gud gi det til den dyrebare ene.

²³⁴ Disse som har løftet sine hender på at de er blitt forseglet av Den Hellige Ånd, Guds Ånd er over dem, og de har mottatt Den Hellige Ånd, de er forseglet med den gudfryktige kjærligheten i deres hjerter. Hvor vi takker Deg for dem.

²³⁵ Innser, Far, at disse lydbåndene vil gå ut i verden. Mange mikrofoner er strukket over denne prekestolen, som betyr at det lages lydbånd, snurrer bak der, Røsten vil gå inn i forskjellige land over hele verden, rundt om i verden, tjue eller tretti forskjellige nasjoner vil høre Den. Jeg ber for hver person som hører dette lydbåndet, som ikke har det Evige Livs håp, som ikke

har den Hellige Ånds dåp, må Det komme mildt til deres hjerter. Gi det, Herre.

²³⁶ Og må jeg, hvis jeg aldri ser dem i dette livet, når jeg går over til det Landet, må de løpe og gripe tak i meg (og jeg griper tak i dem, og de, roper vi: “Kjære bror!” til hverandre), si: “Jeg hørte lydbåndet ditt om Efeserbrevet, hvordan Gud forutbestemte oss til Evig Liv, og det var på det lydbåndet jeg mottok Guds Røst og ble forseglet av Den Hellige Ånd inn i Guds Rike.” Gi det, Far.

²³⁷ Helbred alle som er syke og plagede. Må Du få alle ære, for vi overgir alt dette til Deg i alt vi gjør, i Jesu Navn, Din Sønn. Amen.

²³⁸ Er det noen her som er syke og vil ha håndspåleggelse for å bli bedt for? Vil dere løfte hendene deres? Ja vel. Vil dere gå rolig nå, til alteret rett her, og bare stå et øyeblikk, mens broder Neville kommer med sin . . .

²³⁹ Åh, dette ser ut til, bønn for de syke, bare—bare ser ut til å komme dit hvor du vet hvor du står, nøyaktig. Gud vet alt om dette.

²⁴⁰ Når jeg hører den sangen . . . Husk, hvis dere lever når jeg reiser, spill denne for meg: *Only Believe*. Husk, jeg er ikke død, jeg vil ikke være så langt unna dere og hører på den. Jeg kan ikke dø; Jesus ga meg Evig Liv; kommer til å reise meg opp på den siste dagen; jeg vil møte dere. Og hvis du går, vil jeg tro det samme for deg. Jeg tror vi vil se hverandre igjen.

²⁴¹ Ser denne dyrebare damen som står her med grått hår. Er du en kristen? Fylt med Hans Ånd, venter på at Han skal komme, bare står her ute og venter på at Båten skal komme. Amen. Åh, søster . . .

ADOPSIJON 4 NOR60-0522E

(Adoption 4)

ADOPSIJON-SERIEN

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk på søndag kveld, 22. mai, 1960, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org